

Otec Josef

Kořeny

Z jaké pocházíš rodiny? Jaké jsou Tvé kořeny?

Pocházím z Ivaně, kde vyrostli i oba moji rodiče. Stařeček pocházel ze Strážnice, stařenka z Ivaně. Babinka byla z Nosislavi a dědoušek z Ivaně. Jsem nejmladší ze čtyř sourozenců. Od malička jsem ministroval a docela brzo i kostelníčil.

Čím byli Tvoji rodiče a co dělají sourozenci?

Tatka pracoval jako nástrojař v Brně a mamka jako účetní ve Vranovicích a v Ivani. Nejstarší sestra Blanka je boromejka, Lidka je salesiánka. Obě jsou v Praze. Bratr Martin je lesák a bydlí s rodinou v Ivani.

Jak často se vracíš domů? Na co se doma těšíš?

K rodičům jezdím příležitostně a těším se, že se uvidíme.

Se sourozenci

Foto: archiv o. Josefa

Jak vzpomínáš na školní léta? Kam jsi chodil do školy?

Na základní školu mám jen takové běžné vzpomínky. Mnohem více mě formovala střední škola Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži, kde jsem byl zároveň i na internátě. V té době nás byla většina studentů věřících, což vytvářelo jedinečnou atmosféru v dospívání. I když to bylo pro mne nové a neznáme prostředí, sehrál tento čas důležitou roli v mém životě. Tam navázané vztahy udržujeme dodnes. Letos to bude právě 25 let od maturity. Pak následoval

pokračování na straně 6...

Milí farníci, vstupujeme do svatého týdne a chystáme se oslavit Ježíšovo vítězství. Jeho život, smrt a vzkříšení, to nejsou dávne události dějin. To jsou události našeho života. On žije, umírá a vstává v nás. Evangelium není minulost, ale naše přítomnost a součást našeho života. V našich radostech i bolestech, v mimořádných událostech i ve všedních dnech našeho života Ježíš žije, umírá i vstává z mrtvých.

O Velikonocích opět zazní radostně Aleluja, což znamená Chvalte Pána. Mnoho hudebních skladatelů se pokusilo vyjádřit tuto velikonoční radost. Jedno z nejznámějších a nejkrásnějších zhudebněných Aleluja pochází z Handlova oratoria Mesiáš. Celá tato skladba vznikala za velkých bolestí, kdy byl autor na pokraji svých sil. Začátek komponování bývá označováno za Handlovo zmrtevýchstání. Tato skladba znamenala zásadní obrat ve skladatelově životě. A my dnes můžeme žasnout nad tím, jak z Handlova Aleluja doslova tryská velikonoční radost.

Ať radost z Ježíšova zmrtevýchstání je radostí nás všech, ať je to radost našeho života. To Vám přeje a za to se modlí Váš farář otec Josef

Mše svatá u mokerského kříže

Foto: archiv o. Josefa

Tříkrálová sbírka 2023

svým výtěžkem opět překonala minulý ročník

Máme sečteno! V letošním roce darovali štědrí dárci v tišnovském děkanství do Tříkrálové sbírky celkem 2 286 925 Kč (2 238 701 Kč v pokladničkách a 48 224 Kč prostřednictvím on-line platby) a překonali tak loňský výtěžek o více než 200 000 Kč. Prostředky z Tříkrálové sbírky zůstávají z větší části v našem regionu, jsou nepostradatelnou součástí financování charitních služeb, pomáhají lidem v akutní či dlouhodobé nouzi nebo při mimořádných událostech.

Foto: Oblastní charita Tišnov

„V letošním roce bylo v obcích a městech tišnovského děkanství zapečetěno celkem 396 pokladniček, s kterými se v prvních dnech nového roku vydalo do ulic více než 1500 dobrovolníků. I když doba není pro nikoho z nás lehká, dárci nám zachovali svou přízeň a výtěžek letošní sbírky opět překonal předešlý ročník. Narůstající výtěžek sbírky je pro nás známkou důvěry, kterou v charitní služby veřejnost má, zároveň je ale i velkým závazkem,“ říká k letošnímu ročníku sbírky koordinátorka Petra Kratochvílová.

Výnos sbírky je Charitou Česká republika dělen podle pevně daného klíče: 65 % vybraných prostředků se vrací charitám, které je vykoledovaly, 15 % je určeno na velké diecézní projekty, 10 % putuje do krizového fondu, odkud jsou uvolněny při mimořádných událostech a na pomoc v zahraničí, 5 % využije na své projekty Charita Česká republika, 5 % tvoří zákonné režie sbírky.

Tišnovská Charita využije prostředky z Tříkrálové sbírky především na dofinancování provozu domácího hospice, pomohou zajistit financování sociálního poradenství, potravino-

vou a hmotnou pomoc pro lidi v akutní či dlouhodobé nouzi. Dále budou využity i pro práci s lidmi s mentálním postižením a v letošním roce pomohou i s dofinancováním odkupu automobilu pro Pečovatelskou službu. „Máme podaný projekt i na nákup dalších automobilů pro naše terénní služby. Žádný z projektů ale nepokrývá plnou cenu automobilů. Pokud projekt vyjde, bude třeba zajistit prostředky na jejich dofinancování a na to bychom rádi využili Tříkrálovou sbírku,“ dodává k využití Jaroslava Klupalová, ředitelka Charity Tišnov.

Tříkrálová sbírka je největší dobrovolnickou akcí v České republice. Náročné přípravy i samotnou realizaci jsme zvládli díky nezměrné ochotě dobrovolníků.

Milí dobrovolníci, vašeho času, práce i nadšení si nesmírně vážíme a od srdce vám i tímto způsobem děkujeme. Naše poděkování ale posíláme i do farností za poskytnuté zázemí a duchovní podporu sbírky a také k lidem na obcích, kteří se společně s námi podílejí na zapečetění i rozpečetění pokladniček, sčítání výtěžků a administraci sbírky.

Podrobné výsledky Tříkrálové sbírky 2023 najdete na <https://tisnov.charita.cz/trikralova-sbirka/>

*** Marta Řemanová

Foto: Oblastní charita Tišnov

Vaše dary přinesly dětem už stovky školních obědů

DIECÉZNÍ CHARITA BRNO
OBLASTNÍ CHARITA
TIŠNOV

UDÁLOSTI

Jirka a jeho bratr se svými spolužáky na oběd nechodí. Mimo sezónu má táta vždy málo práce, a když teď vážně onemocněla máma, musí ji v péči o děti i domácnost zastoupit. Ztráta příjmů je znát a kluci tedy musí vydržet bez teplého školního oběda. Stejně jako Magda. Maminka je na péči o ni a její sourozence sama, právě je v procesu oddlužení a peněz není nazbyt. Jiné řešení ale nebylo, vysokých dluhů by se jinak nezbavila. Babička pomáhá, jak může, z jednoho důchodu toho ale moc na podporu vnoučat také nezbyvá. A právě těmto a dalším dětem pomáhají vaše dary. Mnohým farníkům přišel tento způsob pomoci velmi blízký a stali se tak jednorázovými či pravidelnými donátory školních obědů.

Prostředky z Tříkrálové sbírky společně s dary z tišnovské farnosti pomáhají už téměř rok a umožnily zaplatit stovky obědů dětem z Tišnovska. Vysoké ceny potravin, energií a zvýšení nájemného jsou nejčastější důvody, které přivedou mnohé rodiny do finanční tísně. Někdy se přidá nemoc, ztráta zaměstnání, nehrazené výživné nebo dluhy z minulosti. V napnutém rodinném rozpočtu se pak hledají zbytné výdaje a na řadu často přichází právě pravidelné platby za školní obědy a děti tím přichází o jediné teplé jídlo denně. Situaci ve své rodině ovlivnit ne-

mohou, přesto na ně citelně dopadají.

S dětmi bez oběda se sekáváme přímo na našich službách nebo se na nás obracíjí pracovníci školek či škol, kteří vidí, kde je třeba pomáhat. Pravidelné dary farníků, které přesáhly ke konci ledna už částku 60 000 Kč, umožňují zajistit obědy dětem po celý školní rok, nebo po dobu, než se situace v rodině změní. S každou z podporovaných rodin jsem v kontaktu, probereme aktuální situaci, a je-li k tomu prostor, snažíme se hledat kroky, které vedou k jejímu zlepšení. Rodina může využít sociálního poradenství

charitní Poradny Porta a v případě potřeby i materiální nebo potravinovou pomoc. Úhrada školních obědů probíhá na základě dohody mezi školou a Charitou. Škola vystavuje měsíční faktury na základě skutečně odebraných obědů a finanční prostředky jsou zasílány přímo na účet školy. Máme tak záruku, že jsou tyto dary účelně využity pouze ve prospěch dětí.

Děkujeme všem dárcům za pomoc v řešení obtížné situace některých rodin. Jejich dary, které přinesly dětem nejen teplé jídlo, ale i možnost trávit obědový čas společně s ostatními spolužáky, denně pomáhají. To, co se na první pohled může zdát maličkovitostí a samozřejmostí, je ale mezi dětmi důležité. Způsob sdílení společného času totiž velmi často vymezuje i jejich místo v kolektivu.

*** Marta Rémanová

Farní matrika za rok 2022

- Křty: 8 Tišnov a 15 Předklášteří
- První svatě přijímání: 1 Tišnov a 27 Předklášteří
- Biřmování: 2 Tišnov a 2 Předklášteří
- Sňatky: 5 Tišnov a 8 Předklášteří
- Pohřby: 48 Tišnov a 11 Předklášteří

Pozvání na výstavu o kandidátech na blahorečení

Přijměte pozvání na novou výstavu Václav Drbola a Jan Bula – ryzí kněží a rudá diktatura v Československu. Výstava bude instalována v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Předklášteří. Bude zahájena v neděli 16. 4. 2023 a potrvá do 14. 5. 2023.

Výstava bude přístupná po nedělních bohoslužbách a v rámci prohlídek kostela, které provádí Podhorácké muzeum od úterý po neděli v 8:00–16:00

Výstava bude zahájena 16. 4. 2023 při mši svaté v Předklášteří se začátkem v 10:15. Hlavní celebrant je novokněz Josef Janoušek, který se v promluvě zaměří na služebníky Boží Václava Drbolu a Jana Bulu. Na závěr mše svaté bude udělováno novokněžské požehnání (bude slavit také mši svatou v Tišnově v 8:45). Otec Josef je hlavní redaktor bulletinu Testimonium martyrii (Svědectví mučednictví). Bulletin je možné objednat nebo stáhnout v elektronické podobě na stránkách www.kanonizace.biskupstvi.cz.

*** Jan Makyča

Farnost jako jedna rodina Dění v církvi

Od svého vzniku vedla farní pastorační rada několik jednání. Nejprve se její členové vzájemně seznámili a stanovili strukturu dalších setkání, která zahrnují píseň k Duchu Svatému, modlitby, přímluvy a čtení Bible před zahájením vlastního programu.

V následujících setkáních se členové rady vyjadřovali, jakým aktivitám by se farnost měla věnovat, včetně návaznosti na výstupy ze synody.

Jádrem diskuze na prvním lednovém jednání byla představa vize jednotlivých členů farní pastorační rady. Vize farnosti udává směr, kterým by se měla farnost ubírat v horizontu 5 až 10 let. Setkání bylo vedeno dle článku Jak se domluvit v církvi, tj. byl ponechán dostatečný prostor pro vyjádření jednotlivých účastníků s následnými reakcemi ostatních členů a chvílí ticha před formulováním společného závěru, kterým byla následující vize:

Farnost Tišnov a Předklášteří je živé láskyplné společenství tvořící jednu rodinu s otevřenou náručí pro všechny. Podporuje osobní vztah k Bohu prostřednictvím modlitby, svátostí a služby v rozličné podobě.

Zápisy ze všech jednání jsou k dispozici na faře. Stručné informace jsou potom zveřejňovány na webu farnosti <https://www.farnosttisnov.cz/zivot-farnosti/pastoracni-rada/>.

*** Veronika Mičulková

Aktuality z Brněnské diecéze

- Uplynulo 35 let od úmrtí Matky Vojtěchy Hasmandové, dlouholeté generální představené sester boromejek.
- Petrov připomenul biskupa Hloucha, brněnského rodáka a kandidáta na blahořečení.

Aktuality z ČR

- V Praze proběhlo kontinentální shromáždění Synody.
- Letos se uskuteční jubilejní 15. ročník Noci kostelů.

Aktuality ze světa

- Nikaragujského biskupa, který odmítl deportaci, odsoudili na 26 let do vězení.
- Papež František navštívil Jižní Súdán a Konžskou demokratickou republiku.
- Zemřel emeritní papež Benedikt XVI.
- V příštích měsících by mělo začít natáčení filmu Mela Gibsona „Umučení Krista: Vzkříšení“

*** Veronika Mičulková

Přehled plánovaných akcí

- **1. 5. 2023** májová pobožnost u kaple za sýpkou u příležitosti 125. výročí postavení původní kaple
- **7. 5. 2023** první svaté přijímání
- **13. 5. 2023** diecézní setkání mládeže v Žarošicích
- **14. 5. 2023** Předklášteří koncert Nejkrásnější Ave Maria
- **20. 5. 2023** v 11:00 Pouť v Herolticích
- **27. 5. 2023** Pouť donátorů v Předklášteří
- **2. 6. 2023** Noc kostelů v Porta coeli
- **17. 6. 2023** Brno katedrála jáhenské a kněžské svěcení (na jáhna by měl být vysvěcen Daniel Martínek, který jezdil do Tišnova na praxi)

Zpráva o hospodaření za rok 2022

Příjmy	Tišnov	Předklášteří
kostelní sbírky	1 138 062,00	558 101,00
z toho sbírky na opravu baziliky	265 824,00	170 406,00
dar obec Předklášteří	0,00	101 500,00
dary	490 386,00	504 286,00
dotace ministerstvo kultury	300 000,00	270 000,00
dotace město Tišnov	0,00	395 500,00
dotace IROP	0,00	1 705 485,77
dotace JMK oprava střechy kostel	140 000,00	0,00
dar obec Hradčany na výměnu oken v kapli v Hradčanech	90 000,00	0,00
vstupné	0,00	82 354,00
pronájem, reklama, pacht	68 966,00	99 964,87
prodej knihy	13 065,00	0,00
úhrada spotřeby energií	0,00	0,00
náhrada škody, smluvní pokuta	5 750,00	0,00
úroky z běžného účtu	0,00	3 252,00
CELKEM	2 246 229,00	3 720 443,64

Finanční prostředky k 31. 12. 2022	Tišnov	Předklášteří
pokladna	108 006,00	508,00
běžný účet	1 696 123,56	797 537,20
běžný účet u UniCredit Bank	0	143 728,72
úvěr u UniCredit Bank	0	871 200,00

Výdaje	Tišnov	Předklášteří
elektrina	152 816,08	82 872,27
plyn – fara	40 774,56	32 355,00
vodné, stočné	21 028,00	12 093,00
pojištění	9 892,00	21 851,00
daň ze nemovitých věcí	5 334,00	159,00
opravy a udržování	992 734,87	3 166 537,62
z toho: kaple Hradčany	173 449,87	0,00
oprava střechy kostela sv. Václava	612 979,00	0,00
krytina na faru	194 682,00	0,00
ostatní dobrné opravy a udržování	11 624,00	0,00
poplatky za vedení účtu	3 051,00	1 968,00
náklady úvěru (poplatky + úroky)	0,00	47 421,14
služby (telefon, ostraha majetku, aj.)	47 398,94	26 988,62
mzdové náklady (dohody) – výuka náboženství	21 120,00	4 320,00
drobný majetek (stojany)	0,00	21 780,00
ostatní materiál (kanc.potř., drobný majetek, čís. prostř. aj.)	62 322,37	14 065,00
literatura (zpravodaj, učebnice náboženství aj.)	95 970,02	0,00
bohoslužebný materiál	27 864,00	0,00
sbírky odeslané biskupství	257 228,00	108 978,00
dar farnosti Předklášteří na opravu baziliky	267 824,00	0,00
poskytnuté dary	28 350,00	0,00
Výdaje celkem	2 033 707,84	3 541 388,65

Modlitba dříve narozeného

Pane, cítím, že stárnu.

Tuším, že už brzy budu patřit mezi staré.

Ty to víš také.

Chraň mě přede vším,

co dělá staré lidi tak neoblíbenými.

Chraň mne upovídánosti.

Dej, ať si nemyslím,

že se musím při každé příležitosti

ke všemu vyjádřit.

Dej, ať uznám,

že také někdy nemusím mít pravdu.

Osvobod mě od pošetilé touhy

chtít každému dávat jeho záležitosti do pořádku.

Chraň mě toho,

abych se druhým vnucoval se všemi podrobnostmi svých všedních dnů.

Dej mi trpělivost,

když si mi druzí stěžují na své trápení,

ale naopak zapečet mé rty,

když mám chuť se šířit o svých

vlastních rostoucích bolestech

a chorobách.

A když o tom přece mluvím,

dej, ať to činím tak,

aby tím nebyla zastírána Tvá

dobrota.

Dej, ať jsem ochotný ku pomoci,

ale ne uspěchaný.

Starostlivý,

ale ne panovačný.

A konečně nedopust',

abych zůstal sám.

Potřebuji několik přátel,

milý Pane,

dobrých přátel.

Ale to víš Ty také!

Amen.

Inspirováno modlitbou sv. Františka Saleského

Svědectví

Když jsem přemýšlela, co do svého svědectví napsat, první, co mne napadlo, bylo, že má svědectví o Boží přítomnosti a Lásky nejsou žádné „veliké“ zázraky, protože se dějí během okamžiku, protože se někdy dějí tak rychle, že si člověk řekne, že to ani není možné, že by je Bůh takto „urgentně“ vyřizoval. Dějí se skrz myšlenku, nápad, úsměv člověka, intuitivní vedení, lidi a situace kolem mne.

Jsou takovým dialogem, kdy vyšlete střelnou modlitbu a je Vám odpovězeno, jako když se baví dva známí nad kávou.

Ale Bůh určitě nerozlišuje mezi malými a velkými zázraky, pro něj je to všechno podle mne projev Lásky tady na zemi.

Na nás je, abychom se naučili a měli vůli vidět každodenní zázraky kolem sebe. A byli jejich součástí anebo nástrojem.

Podělím se s Vámi o moje dva zážitky, kdy jsem pozvala Boha do svého života a On přišel. A přišel „fyzicky“. Někdy je pocit hmatatelné Boží přítomnosti to, co nás upokojí, a my pak nepotřebujeme zázrak, ale jsme schopní jít a konat sami a být tím nástrojem.

Když jsem byla malá, mohlo mi být 8 let asi, tak jsem se jeden večer posunula na kraj postele tak, abych uvolnila místo vedle sebe, hezky uhladila polštář, načechrala peřinu a pozvala Ho... Proč si nepamatuji, možná mne to jen tak napadlo, že bych Jej chtěla mít chvíli vedle sebe a pro sebe. A v tom polštáři se najednou udělal důlek, jako by tam někdo složil hlavu. A povídali jsme si – tedy: já jsem tomu důlku povídala o svých myšlenkách, snech, představách a kladla mu osmileté otázky. Někde v tom povídání jsem usnula. Žádný důkaz, krom vzpomínky nemám.

Podruhé jsme se vraceli z letiště ve Frankfurtu domů autem. Seděla jsem za řidičem a přemýšlela o zážitcích na dovolené, z nichž některým jsem nerozuměla a chtěla jsem vedení, jak mám dál postupovat a jednat. Byla to střelná modlitba – jen jednoduchá, stručná žádost, protože v autě probíhal čilý hovor, sdíleli jsme zážitky, dojmy, do toho navigace skrz nájezd na dálnici a nějaká svítící kontrolka, co by ideálně svítit neměla, protože to nevěstilo nic dobrého před dlouhou cestou domů. A v jeden moment po střelné myšlence jsem jen vyhlédla nalevo z okýnka. Bylo pošmurno, zataženo, byli jsme na dálnici a já se úplně lekla a trhla sebou, protože hned za mým oknem byla holubice. Zamrkala jsem a byla zase pryč. Zůstal jen stín obrazu na mé sítnici těch roztažených bílých křídel. Nikdo si ničeho nevšiml, ani mého trhnutí. Usmála jsem se z okna a zaplavil mne pocit, že to všechno dopadne, jak má, a bude to v nejlepším pořádku.

Odpovědi na naše modlitby nemusí být důlky v polštářích a zjevení holubic na dálnici.

Okamžitým každodenním svědectvím Boží Lásky a přítomnosti jsou lidé, které potkáváme, jsme jím my sami a měli bychom usilovat o to tím důkazem být. Každodenní skutky lásky a laskavosti jsou Jeho ztělesněním tady na zemi. Zejména vůči těm, kteří nám to nikdy nemohou vrátit.

A pak jsou také chvíle, kdy se nám zdá, že se modlíme a Bůh mlčí, kdy si zázraky „dávají na čas“ a učí nás trpělivosti. Takových mám víc než důlků a holubic. Ale zpětně můžu říct, že mi buď Pán ukázal jinou lepší cestu, anebo ten čas zrání a trpělivosti byl pro mne velkým požehnáním. Spojil mne více se sebou a s Bohem, přivedl mne k usilování o lepší Helču, učil mne laskavosti i v čase nespokojenosti. A to je zázrak, o který jsem se vlastně nemodlila, ale který bych svým lidským měřítkem zařadila mezi ty „velké“.

*** Helena Poláková

Foto: www.freeepik.com

...pokračování ze strany 1

rok v Teologickém konviktu v Lito-
měřicích a dále pět let v Olomouci na
teologické fakultě a v kněžském semi-
náři.

Cesta ke kněžství

Kdo Tě přivedl k víře?

Věřící jsem od malička. Neprožil jsem
na cestě víry nějaký zásadní obrat,
spíše vidím, že se má víra i obraz
o Bohu stále vyvíjí a proměňuje.

Kdy nebo jak jsi poznal, že chceš být knězem?

Říkal jsem to už ve druhé třídě a my-
slím, že od té doby se za mne hodně
lidí modlilo. Později jsem se k tomu
však nehlásil, i když celá vesnice
o tom byla přesvědčená. Čas rozho-
dování přišel na střední škole, kde
si mě s cestou ke kněžství asi nikdo
nespojoval a měl jsem tedy úplnou
svobodu rozhodnutí udělat. Docela
dlouho jsem se každou sobotu mod-
lil růženec, abych se dobře rozhodl.
Jednou jsem byl na svěcení oltáře
a tam jsem vnímal Boží pozvání.
V tu chvíli jsem ještě neměl odvalu
se rozhodnout a ještě stejně nenade-
šel ten čas. Až Pán Bůh rozbil barié-
ry, které jsem si na cestě ke kněžství
vystavěl, tak jsem rozhodnutí učinil
a jsem dodnes rád. V té chvíli roz-
hodování byla touha po kněžství tím
nejsilnějším hlasem v mém životě.

Jaká byla Tvoje primice?

V Ivani je velmi malý kostel, proto
byla primice plánovaná venku. Ne-
měli jsme žádnou mokrou variantu.

Celou noc před primicí pršelo. Ráno
se začalo vyjasňovat a na konci pri-
mice už bylo docela horko. I lidé,
kteří do kostela nechodili, sledovali
v noci předpověď počasí. Do příprav
se zapojila celá obec, i lidé z okolí
a široká rodina, za což jsem byl všem
velmi vděčný.

Jaké sis vybral motto?

Na primiční obrázky jsem si napsal
větu ze závěru Matoušova evangelia:
Já jsem s vámi po všechny dny až do
skonání světa.

Zájmy

Občas Tě zahlédneme jako běž- ce. Jak jsi na tom se sportem?

Rád chodím nebo běhám přírodou.
Po lesích nebo po horách. Kopce
mám moc rád v každém ročním ob-
dobí, ale nejvíce na podzim. Na spor-
ty, u kterých je potřeba nějaká doved-
nost, rychlost nebo síla, moc talent
nemám. Do vínku mi byla dána vy-
trvalost. V přírodě často děkuji Pánu
Bohu za ten dar pohybu a obdivuji
kráso stvoření. Tady bych rád podě-
koval Vaškovi Kytnerovi. On mne po
deseti letech znovu přiměl k běhání
a také, ať je to úplně, Františkovi, své-
mu spolužáku ze střední školy, který
mě s velkou trpělivostí běhat učil.

Jaký máš vztah ke kultuře? Jaké knihy čteš – máš oblíbeného au- tora?

Až na výjimky čtu duchovní literatu-
ru. Čtu každý den, byť by to byla jen
chvilka. Za rok to je celá řada knih.
Čtu různé autory (Orko, Halík, Kuf-
fa, Gilbert, Špidlík a mnoho dalších).

V zimě

Foto: archiv o. Josefa

A co film, divadlo?

Sem tam většinou po částech se na
nějaký film podívám. V divadle jsem
kromě tišnovského představení Every-
man už dlouho nebyl. Během střední
školy jsem hrál jednu úplně vedlejší
a nepatrnou roli ve školním před-
stavení a měl jsem z toho tak velké
obavy, že jsem původně ani hrát ne-
chtěl. Jeden spolužák mě to však nau-
čil. Toto divadlo bylo důležité pro můj
další život, protože s překonáním této
bariéry padla také bariéra, kterou jsem
měl vůči kněžství.

Běžný den

Čím začíná Tvůj den a jak kon- čí?

Snažím se, aby můj den začínal i kon-
čil modlitbou, což není až tak obtížné,
protože si dost velkou část svého dne
plánuji sám.

Co Ti dělá v běžném životě ra- dost?

Například setkání s milými lidmi,
kterých je mnoho. Krása přírody. Se-
trvání v tiché modlitbě.

Jak odpočíváš?

Nejraději spánkem nebo výletem do
přírody.

Působení

Jaká byla Tvá předchozí působi- ště? Jak na ně vzpomínáš?

Na všechna místa, kde jsem působil,
vzpomínám rád a všude se mi líbilo.
Všude jsem potkal lidi, kteří mě ně-
čím v životě inspirovali. A na všech
místech jsem mohl vidět, jak Bůh pů-
sobí. Jako kaplan jsem začínal v Brně

Litanie před kněžským svěcením

Foto: archiv o. Josefa

u svatého Tomáše. To byla největší farnost, ve které jsem působil. Touto farností prošla řada velkých osobností a zanechali tu svou stopu, např. Ludvík Kolek, v minulosti sourozenci Novotní, kteří pocházeli z Tišnova, a mnoho dalších. Také u Tomáška působí komunita Emmanuel. Pak jsem strávil rok v Telči, kde velmi hezky fungovalo společenství rodin a Salesiánské hnutí mládeže. Jako kaplan jsem měl výborné faráře. Petra Vrbackého a již zesnulého Aloise Perničku, od kterých jsem se mnoho naučil. První samostatné místo byla Tvarožná, kde jsem zůstal 7 let a z které jsem dojížděl také do Blažovic. Ve Tvarožné se lidé dokázali naprosto samostatně postarat o údržbu a menší opravy kostela. V Blažovicích měly velkou tradici pěší poutě a také tam lidé rádi zpívali. Obě farnosti jezdily společně na farní dovolené na hory.

Se spolužáky z internátu Foto: archiv o. Josefa

Rozlučka s telčskou mládeží

Foto: archiv o. Josefa

Jak dlouho jsi děkanem v Tišnově?

V létě to bude osm let.

Jaká rozpoznáváš charismata v tišnovské farnosti?

Myslím, že v Tišnově se dokáží rodiny dát dohromady a něco pěkného společně prožít a vytvořit a to je velké požehnání pro celou farnost. Právě v rodinách vidím nadějnou budoucnost této farnosti. A podobné je to u mládeže naší farnosti. Společně dokáží velké věci. Zároveň vidím, že řada lidí má touhu modlit se, a to je dobrý základ.

Kde naopak vidíš, že by bylo potřeba změny?

Hodně podnětů vzešlo ze synodních skupin a jsem za ně vděčný. Za sebe bych dodal, a to, myslím, platí všude,

je potřeba prohlubovat osobní vztah s Bohem a život křesťanského společenství, abychom nebyli skupinou individualistů, ale naopak, abychom vytvářeli síť vztahů, což ve velké farnosti, jako je Tišnov, může mít podobu různých menších skupin nebo společenství.

Jaké plány v tišnovské farnosti máš do budoucna?

Rád bych, abychom se celá farnost naučili žít synodním stylem života a učili se společně rozlišovat, k čemu nás Duch Svatý vybízí. A dále si přeji, abychom se sešli v nebi a aby tam nikdo nechyběl.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho Božího požehnání pro Tvou práci.

*** Veronika Mičulková

Poklad na dosah

Vypráví se o sv. Janu Maria Vianneyovi, že jednoho dne uviděl v kostele před svatostánkem klečícího prostého rolníka. Nepřemýšlel nad tím. Ale když se za hodinu vrátil a zjistil, že ten rolník tam stále ještě klečí, šel k němu a zeptal se ho: „Poslouchej, co celou tu dobu Bohu povídáš?“ Rolník mu odpověděl: „Vlastně vůbec nic, pane faráři.“ Ukázal přítom na svatostánek a pokračoval: „*Já se dívám na Něho a On se dívá na mne.*“

Rád bych všechny pozval takto se dívat na Ježíše. Rád bych všechny pozval k adoraci. Slovo adorare znamená mluvit k někomu, vzývat někoho, uctívat, velebit, klanět se, obdivovat. Adorace je prodloužením mše svaté, která je vrcholem a pramenem veškerého našeho života. Tím nejvýznamnějším, co máme. Adorovat znamená dělat to, co učinili pastýři nebo mudrci. Oni přišli za Ježíšem a poklo-

nili se mu. Bohu se klaníme s úžasem nad jeho dobrotou, velikostí, láskou, krásou... Je to projev naší důvěry v něho.

Jak na to? Nemusíme dělat vůbec nic, protože to hlavní dělá on. On je tam přítomen pro nás a obdarovává nás svou přítomností. Stačí pouze setrvat jako onen rolník. Pokud bychom nedokázali jen se dívat, tak můžeme začít tím, že si uvědomíme Boží přítomnost a začneme chválit Boha. Dále vzbudíme lítost a prosíme za odpuštění hříchů svých i druhých lidí. Pokračovat můžeme díkyvzdáním a zakončit prosbami. Máme-li s sebou Bibli, můžeme ji ve vhodné chvíli otevřít a naslouchat Božímu slovu.

Je to velmi snadné. Stačí najít během dne chvíli času a tu můžeme strávit v tichu v předsíni kostela. Nebo a ještě lépe můžeme využít čas, kdy je kostel otevřený a je vystavená Nejsvětější svátost oltární. V Tišnově například každou sobotu od 19:00 do 21:00 nebo čtvrtek od 18:00.

Zvu Vás zakusit a objevit poklad, který máme tak blízko.

*** o. Josef Rybecký

Po stopách sv. Františka z Assisi

Sv. František z Assisi, mnohdy nazývaný František Serafinský, se narodil roku 1182 v rodině bohatého kupce s látkami, otci Pietrovi Bernardone a jeho manželce Janě Picaové.

Jako nejstarší z mnoha sourozenců měl za úkol převzít řemeslo po svém otci, proto mu otec zajistil patřičné vzdělání jak latinského, tak i francouzského jazyka. Během dospívání však František začíná své povinnosti v obchodě zanedbávat, mnohem více se stará o světské radovánky a stává se ozdobou vši mládeže v Assisi. František se touží stát jedním z rytířů, proto když vypukne válka mezi Assisi a Perugií, s nadšením se chopí zbraně a doufá, že v boji získá vytouženou moc a slávu. Vojsko v Assisi je však poraženo a František se ze zajetí vrací zpět domů ke svým rodičům. Po návratu ze studeného žaláře onemocní a má tak více času ke zpytování svědomí nad dosavadním životem. Zde můžeme zaznamenat první zásah Boží milosti do jeho zaslepeného srdce.

Bohužel **pokušení po slávě** se později po uzdravení stává silnější a Františka začnou opět lákat světské marnosti. Při druhé vojenské výpravě do Apulie František na počátku své cesty opět onemocní, tentokrát ovšem dostává jasnou Boží výzvu k navrácení se zpět do svého domova. Od této chvíle se František vyhýbá

všem radovánkám, naopak se uchyluje do ústraní, kde v tichu naslouchá Božímu hlasu a učí se sebezáporu. Přitom netuší, jaké poslání pro něj Bůh připravuje...

Se zvláštní zálibou **František podporuje chudé a nemajetné duchovní**, stará se o kostely, a tak se přesvědčuje, zda má dost síly stát se z lásky k Bohu chudým. Roku 1206 se František ubírá z Assisi kamenitou cestou k osamělému kostelíku, zasvěcenému sv. Damiánovi, kde v modlitbě rozpoznává Boží příkaz k opravě této stavby. Za tímto účelem prodává veškeré látky z obchodu svého otce, aby získal finanční prostředky na opravu kostela. Otcův hněv je však nezměrný, František se veřejně na náměstí rodného domu v Assisi svému otci omlouvá, vrací mu však kromě peněz i svůj šat a horlivým hlasem se zasvěcuje službě Bohu, kterého volí jako svého jediného Otce nebeského.

František začíná sloužit malomocným, skrze jeho hlubokou víru a pokoru se dostávají první zázraky uzdravení, Bůh ho však volá i k obnově Božích domů a kostelíka sv. Damiána, který se později v roce 1212 stává útočištěm sv. Kláry a jejích sester. František povzbuzený dostavbou kostela sv. Damiána začíná pořádat další sbírky na opravu kostelů poblíž Assisi, z nichž jeden je zasvěcený sv. Petrovi

Carcera

Foto: Jana Křížová

a druhý Panně Marii, Královně andělů, dnes jmenovaný Porciunkule. František i nadále žije v sebezáporu a v chudobě a ve své pokoře a naslouchání Božímu hlasu začíná veřejně vystupovat, aby hovořil o lásce a o Božím milosrdenství. K Františkovi se přidávají první učedníci, město Assisi se tak rozděluje na dva tábory: jedni, kteří obrací své srdce a darují almužnu a druzí, kteří Františka a jeho společníky zasypávají nadávkami a potupami.

S rostoucím zájmem mužů přidat se do společenství si František uvědomuje nutnost ustanovit pravidla řehole a předložit ji apoštolskému Stolci. Za tímto účelem se František se svými nejvěrnějšími bratry vydává do Říma, kde žádá papeže Inocence III. o ustanovení řádu. Dne 16. dubna 1209 je papežem potvrzena řehole menších bratří a František se stává nejvyšším představeným nově vzniklého řádu.

František nezapírá svoji lásku k Panně Marii, proto když se malý řád postupně rozrůstá, Bůh jej zavede do míst porciunkulového kostelíka, který je zasvěcen Matce Boží. Bratři dostávají od benediktinského opata kostelík darem a od té doby se komunita nových členů stále více rozšiřuje. Po zjevení Spasitele a Matky Boží prosí František svého Pána o dar plnomocných odpustků pro ty, kdo navštíví tento kostel. S touto prosbou se vydává k papeži Honoriovi III. do Perugia, kde papež schvaluje Františkovo přání pouze pro jeden

Bazilika sv. Františka se sochou

Foto: Jana Křížová

Assisi

Foto: Jana Křížová

den v roce, a to od nešpor prvního dne měsíce srpna do nešpor druhého dne.

Touhu po Bohu objevuje **později i sv. Klára**, narozena svým rodičům roku 1194 v Assisi. Z lásky k Bohu se rozhoduje žít v ustavičném panenství a ve Františkovi spatřuje svého duchovního vůdce. Jako útočiště k zasvěcenému životu se jí a jejím sestřím stává právě kostelík sv. Damiána. František je tak zakladatelem 2. řádu, zavádí přísnou klauzuru a Kláru staví do čela jako nejvyšší představenou.

Bůh Františka a jeho bratry vede nejen **k misijnímu životu a k šíření Božího slova**, ale také k nalézání smíru v křížáckých taženích na Východě, František vlivem stále většího rozšíření řádu je nucen bojovat o svá původní ustanovení řehole i mezi svými bratry, jeho vírou je chudoba a láska ke Kristu. Cestuje též do Toskánska, kde zakládá další řeholi III. řádu určeného pro ty, kdo touží sloužit Bohu, aniž by museli žít v klášteře.

Františkova láska k Vánocům se v roce 1223 spatřuje ve slavnosti prvních jesliček, ve kterých si František přeje oslavit Spasitelovo narození tak, jako se kdysi odehrálo v Betlémě. Za tímto účelem opět prosí papeže o možnost konat novou slavnost v reatinském údolí v jeskyni u Greccia, kde samo Boží dětátko se dává spatřovat nejen Františkovi, ale i jeho příteli Janovi z Greccia.

Známa je též Františkova **touha po samotě a modlitbě v tichosti**, proto se František rád ubírá na horu

Alvernu, kde se z lásky k Bohu postí a naslouchá Boží vůli. Zde František poznává, že si Bůh přeje jeho účast na Spasitelově utrpení, prožívá fyzické bolesti a připodobňuje se Ježíši tak, že je obdarován stigmaty. Je nemocen, postupně ztrácí zrak a jeho zdraví stále chátrá. V roce 1226 se František ze svých cest vrací zpět do rodného města Assisi, kde se jeho nemoc prudce zhoršuje, žádá tedy své bratry o doprovod do svého milovaného Porciunkule. **Zde 3. října 1226 během modliteb** kolem bdících bratří za západu **slunce umírá**. Tento barokní poutní kostel Santa Maria degli Angeli započal svoji stavbu v roce 1569, uvnitř se nachází starobylá poutní kaple Porciunkule, která je pro památku posledního vydechnutí sv. Františka dnes hojně navštěvována.

Svatý František je však **pochován v bazilice sv. Františka**, jejíž začátek stavby se datuje od roku 1228 a kam se 4. října každým rokem sjíždí davy poutníků, aby uctili památku jednoho z nejvýznamnějších svatých po celém světě. Sv. František se stává zároveň patronem celé Itálie i dnes se nám může stát vzorem následování Krista cestou chudoby a lásky k Bohu.

Poutník, který navštíví Assisi, nechť prodlévá u hrobu sv. Františka v modlitbách a naslouchá Bohu, zastaví se ve svém spěchu a nalézá ve svém srdci hluboký pokoj a mír. V horní části baziliky může návštěvník poznat z vystavených obrazů celý život sv. Františka a sv. Kláry. Nechť nezapomene navštívit též **kostel sv. Dami-**

ána, projít se zahradami kolem jeho hradeb a poznat místa, kde žila sv. Klára se svými sestrami. Též ať jeho kroky zamíří **i k bazilice sv. Kláry**, kde může uctít kříž, který jako první promlouval ke sv. Františku, aby napravil celou církev. Zde je rovněž pochována sv. Klára, u níž může poutník za mnohé dary děkovat.

Z baziliky sv. Kláry, nechť cesta poutníka zavede do **baziliky Santa Maria Maggiore**, kde je od roku 2019 pochován známý světec v džínách, 16 letý Carlo Acutis, milovník Asisi a Panny Marie Andělské v Porciunkule. Odtud ať se nebojí zamířit do rodného domu sv. Františka a jeho rodičů, poznat atmosféru krásných středověkých uliček Assisi, nalézt úctu k Pánovi i v mnoha dalších památkách: v katedrále San Rufino, kde je nádherný vyřezávaný ochoz s varhanami nebo navštívit několik paláců a muzeí.

Nádherný výhled na celé Assisi se každému otevře z **pevnosti Rocca Maggiore**, jejíž hradby od roku 1174 chrání celé město. Ať poutník rovněž neváhá a zamíří i na pohoří **Monte Subasio**, odkud si prohlíží krásu Umbrijského údolí od Assisi, Spoleta až po Perugii. Nezapomenutelný duchovní zážitek může každý prožít v tzv. **Carceri, františkánských poustevnách**, kde může silně vnímat promodlená místa.

V městě Assisi a jeho okolí si tak může každý poutník připomínat dobu a příběh obrácení sv. Františka a sv. Kláry, jejichž památka žije s námi i v dnešní době. Bůh k nám skrze tyto světce promlouvá stále, stačí se jen zastavit, naslouchat a jít za Božím hlasem tak, jako to kdysi učinil sv. František z Assisi...

*** Jana Křížová.

Františkánská poustevna Foto: Jana Křížová

Brněnské kostely:

Jezuitský kostel

Nanebevzetí Panny Marie

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v centru Brna je znám spíše pod názvem „Kostel u Jezuitů“. Je to z toho důvodu, že v Brně se nacházejí ještě dva kostely stejného zasvěcení (kostel v Zábrdovicích a bazilika na Mendlově náměstí).

Historie kostela

Ve 13. století stával v místech současného jezuitského kostela klášter sester augustiniánek, jehož zakladatelkou byla sestra Herburga (odtud pochází i označení tohoto řádu jako „herburský“ nebo „sestry herburky“). Klášter byl založen roku 1240 a v polovině 13. století zde byl postaven gotický kostelík Matky Boží, z kterého se dochovaly jen fragmenty. Za husitských válek byl klášter značně poničen a upadající řád byl roku 1573 rozpuštěn.

Roku 1578 daroval císař Rudolf II budovy herburského řádu jezuitům, kteří působili v Brně od roku 1570 a původně sídlili na Petrově. Jezuité sehráli zásadní roli v procesu rekatolizace českých zemí. Od konce 16. století za podpory kardinála Dietrichštejna začali budovat v Brně svoje centrum. Během více než padesáti let vystavěli rozsáhlý areál, který se rozkládal na ploše vymezené dnešními ulicemi Jezuitská, Kozí, Dvořákova a Rooseveltova a který zahrnoval kromě nového kostela také budovy kláštera, gymnázia a studentské koleje. Kostel, který tvořil srdce celého areálu, byl vystavěn za čtyři roky a byl vysvěcen 22. 9. 1602 olomouckým biskupem Františkem kardinálem z Dietrichštejna. V budovách kláštera sídlilo jezuitské gymnázium a seminář, nacházel se zde noviciát české jezuitské provincie a jezuitská kolej.

V 2. polovině 17. století proběhla barokní přestavba kostela podle plánů Jana Křtitele Erny a v 1. polovině 18. století pokračovala pod vedením architekta Mořice Grimma. Kostel sloužil jezuitskému řádu až do roku 1773, kdy byl řád císařem Josefem II zrušen. Roku 1778 byla zrušena i je-

zuitská kolej a do místních prostor byla na krátkou dobu přenesena olomoucká stavovská akademie, univerzita a kněžský seminář. Po čtyřech letech pak připadl klášter i s kostelem armádě, která zde zřídila kasárna. V roce 1904 byl v rámci asanace Brna celý komplex bývalého kláštera a koleje zbořen (v té době zde již byla kasárna). Jediný kostel Nanebevzetí Panny Marie byl ušetřen a stojí zde dodnes. Existenci jezuitské koleje připomíná původní portál z doby prosperity kláštera v 17. století, který byl přenesen a umístěn vedle kostela v Mozartově ulici. Na dvou štítech na vrcholu portálu se nachází rodový znak kardinála Dietrichštejna (vinařské nože). Další dva erby znázorňují Dietrichštejnovy církevní hodnosti (vlevo kardinálský klobouk, vpravo biskupská mitra). Nalevo od anděla stojí-

cího uprostřed je Sv. Ignác z Loyoly, zakladatel a první představený jezuitského řádu, napravo spoluzakladatel řádu, Sv. František Xaverský.

Ke konci 2. světové války v listopadu 1944 byl kostel značně poškozen při náletu na Brno, kdy bomby přímo zasáhly chrámovou loď a kůr. Díky rozsáhlým rekonstrukcím se podařilo kostel obnovit a dát mu jeho dnešní podobu svatostánku s presbytářem, hlavní chrámovou lodí, dvěma nižšími bočními loděmi, bočními kaplemi, oratoří a věží v západním průčelí.

Po 2. světové válce se Jezuité do Brna vrátili a založili zde nejmladší jezuitskou kolej při Biskupském gymnáziu, která však neměla dlouhého trvání. V dubnu 1950 byla jezuitská řehole zrušena a kostel s duchovní správou byl svěřen diecézním kněží. V letech 1982 až 1986 zde působil páter Oldřich Navařík, který zprostředkoval vzácnou návštěvu Matky Terezy z Kalkaty v Brně a její veřejnou promluvu k věřícím právě zde, v jezuitském kostele. Návrat jezuitů do veřejné pastorace byl umožněn až po roce 1989 a byl to diecézní biskup Vojtěch Cikrle, který povolal jezuitu zpět do Brna v srpnu 1990.

Interiér:

Díky bohaté a hodnotné výzdobě interiéru patří Jezuitský kostel mezi

Kostel Nanebevzetí Panny Marie

Foto: Dagmar Krejčová

Interiér

Foto: Dagmar Krejčová

nejkrásnější barokní chrámy v Brně. Na hlavním oltáři se nachází obraz Nanebevzetí Panny Marie namalovaný v roce 1735 Felixem Antonínem Schefferem, jehož dílem jsou i další oltářní obrazy a bohatá fresková výzdoba pokrývající klenbu kostela. V presbytáři a hlavní lodi jde o výjevy s mariánskou tematikou (Korunování Panny Marie a Panna Maria jako Královna nebes), v severní lodi je znázorněn sv. Ignác z Loyoly, jak šíří víru do čtyř světadílů, v jižní lodi je vyobrazeno seslání Ducha Svatého, oslava Kristova kříže a sv. Jan Nepomucký před králem Václavem. Nad svatostánkem je umístěna kopie milostného obrazu Panny Marie Sněžné. Před originálem tohoto obrazu, který se nachází v římské bazilice Santa Maria Maggiore, schválil papež Hadrián II. překlad bohoslužebných knih do slovanské řeči a povýšil tím staroslověňštinu na bohoslužebný jazyk. Z vnitřního vybavení chrámu je cenný také velký pozdně gotický kříž, cyklus osmi obrazů s výjevy ze života Panny Marie od benátského umělce, dva bloky pozdně renesančních chórových lavic a raně barokní kostelní lavice. Sochy, štuky a kazatelna jsou dílem umělce Schaubegera.

Jezuitský řád a jezuitská kolej v Brně

Jezuitský řád Tovaryšstva Ježíšova byl založen roku 1534 Ignácem z Loyoly.

Šlo výhradně o mužský řád, který patřil v katolické církvi k nejmocnějším a brzy se rozšířil do celého světa. Brněnský jezuitský klášter s kolejí byl jedním z nejvýznamnějších center jezuitů a bývá označován jako „brněnské Klementium“. Stal se nejen důležitým duchovním centrem, ale vynikal také v oblasti vzdělání, školství a výchovy, vědy, umění, architektury a sociální péče, sehrál důležitou roli v zámořských misích a při obraně města v boji proti Švédům v polovině 17. století. Jezuité v Brně významně přispěli k rozvoji města i celého kraje. Jejich heslem bylo „Vše pro větší slávu Boží“.

Brněnskou jezuitskou kolejí prošla řada významných osobností. Ve zdejším noviciátu byli formováni někteří významní jezuitští mučedníci později prohlášení za svaté, např. Edmund Kampián, Jan Ogilvie, Melichar Grodecký a Štěpán Pongrácz. V roce 1609 zde přijal jáhenské svěcení Jan Sarkander. Mezi další významné absolventy brněnské jezuitské koleje patří např. historik, pedagog, spisovatel a národní buditel Bohuslav Balbín, lékařník, botanik a misionář v Mexiku a na Filipínách Jiří Josef Kamel (podle kterého je pojmenována kamélie), zakladatel vědecké bohemistiky a slavistiky a iniciátor českého národního obrození Josef Dobrovský. Další velkou osobností vzešlou z brněnské jezuitské koleje je Jakub Kresa, který je považován za nejvýznamnějšího matematika 17. století a je nazýván Euklidem Západu. Je pohřben v kryptě pod kostelem. Nelze opomenout ani osobnost pátera Martina Středy, který byl nejen jezuitským knězem, významným rektorem jezuitské koleje a provinciálem, ale také duchovním vůdcem a statečným obráncem Brna při obléhání Švédy v roce 1645. Jeho tělo je uloženo ve zvláštní místnosti krypty v rakvi se skleněným víkem.

Jméno pátera Martina Středy nese i nejnovější zvon tohoto chrámu, který byl požehnan Svatým otcem Benediktem XVI. při jeho návštěvě Brna 27. 9. 2009 a ve věži vyzvání od 11. 11. 2009. Pátera Středu připomíná také moderně ztvárněná čtyřmetrová socha tohoto statečného jezuitu, která stojí na rohu před kostelem od

srpna 2020. Socha symbolizuje zásadní etapu brněnských dějin – obranu města proti Švédům během třicetileté války. U nohou modlíciho se kněze leží dělová koule, což má symbolizovat neustálý konflikt mezi dobrem a zlem. Postava kněze je otočena směrem ke kostelu sv. Jakuba, kde je pochován Radouit de Souches, velitel obrany Brna a blízký přítel pátera Středy. V horní části podstavce jsou po celém obvodu uvedeny 2 citáty Martina Středy: „Netrap se předčasně starostmi o to, co se stane. Stačí zlé, co přináší každý den.“ A druhý citát: „Měj rád prosté věci a spokoj se s málem – zakusíš velký pokoj“. Autorem sochy je Jan Šebánek z fakulty architektury VUT.

Současnost:

Po roce 1989 převzala jezuitský kostel do správy Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova. Od roku 1990 působí při kostele Vysokoškolské katolické hnutí Brno, díky čemuž se stal tento chrám také chrámem studentským. Studentské centrum má své zázemí v Kozí ulici – je zde čajovna, knihovna, studovna, galerie – vše k dispozici pro nejrůznější aktivity a společenství. Každé pondělí v 19 hod je v kostele sloužena studentská mše svatá, v neděli ve 12:15 hod také mše svatá v angličtině pro zahraniční návštěvníky. V kostele se pořádají koncerty, přednášky a jiné společenské a kulturní akce. Kostel je také místem posledního odpočinku P. Františka Lízny.

*** Dagmar Krejčová

Socha pátera Středy

Foto: Dagmar Krejčová

Svatý Jan Nepomucký

Jan Nepomucký je **celosvětově nejznámějším českým světcem**. Je hlavním patronem Čech, zpovědníků, kněží, mostů, rybářů, mlynářů, námořníků, plavců a vůbec všech řemesel, která mají co do činění s vodou. **V letošním roce si připomínáme 630 let od jeho úmrtí umučením.**

V noci 20. března 1393 svrhla skupina mužů z Karlova mostu do Vltavy bezvládné tělo. Bylo to tělo Jana Nepomuckého, který tehdy zastával vysoké funkce na pražském arcibiskupství. Kolem jeho života i smrti se za mnoho let vytvořilo více romantizujících legend. Nejznámější říká, že Jan byl zpovědníkem královny Žofie, manželky českého krále Václava IV., jež zpovědní tajemství nechtěl vyrazit. Realita byla ale zřejmě trochu jiná...

Svatý Jan Nepomucký se narodil někdy kolem r. 1345 v Pomuku (dnešní Nepomuk), který náležel nedalekému cisterciáckému klášteru pod Zelenou horou. Jeho otec byl pravděpodobně místní zemědělec, nebo řemeslník, který působil v letech 1355–1367 i jako rychtář obce. Dnes na místě jeho rodného domu stojí barokní kostel sv. Jana vystavěný v letech 1734–1738 Adolfem hrabětem z Martinic.

Základní vzdělání pravděpodobně nabyl Jan v nedalekém klášteře. Zpočátku **pracoval v kanceláři pražského arcibiskupa Jana Očka z Vlašimi**. Následně studoval na **pražské univerzitě a poté působil 10 let jako notář arcibiskupské soudní kanceláře**. Nejvíce infor-

mací o jeho životě máme právě z jeho vlastního notářského působení. **Od roku 1380 se stal oltářníkem ve Vlašimské kapli svatovítské katedrály**, aniž by ovšem mohl tušit, že zde bude jednou pohřben a k jeho hrobu budou přicházet tisíce zbožných poutníků. **Byl vysvěcen na kněze a stal se farářem v kostele sv. Havla na pražském Starém Městě**. Tehdy se jednalo o kostel velmi významný, protože uchovával sbírku významných církevních předmětů i ostatků světců.

Mezi lety 1383 a 1387 studoval církevní právo na Padovské univerzitě a studium ukončil jako doktor dekretů. Vrátil se roku 1387 a vyměnil svoje oltářnictví za místo kanovníka u sv. Jiljí. **O dva roky později se stal kanovníkem a advokátem vyšehradské kapituly**. Arcibiskup Jan z Jenštejna ho jmenoval generálním vikářem pražské arcidiecéze.

Jan se stal významným úředníkem církve v době, kdy trpěla dlouholetým dvojpapežstvím a král Václav IV. se snažil využít jejího oslabení k tomu, aby si ji alespoň v Čechách (ale i v Německu, neboť byl současně římským

králem) co nejvíce podřídil. Pečlivý úředník, důsledně hájící práva církve, mu tak nutně musel překážet.

K otevřenému střetu došlo v r. 1393. Václav IV. chtěl zřítid v Čechách další biskupství, v jehož čele by stanul jemu oddaný prelát. K financování biskupství chtěl využít bohatý benediktinský klášter v Kladrubech, jehož opat Racek byl již velmi vysokého věku. Když opat Racek zemřel, Václav IV. nebyl přítomen v Praze. Toho využili benediktini k okamžité volbě nového opata, jehož v nejkratší možné lhůtě generální vikář Jan z Pomuku z titulu svého úřadu potvrdil. Když se král vrátil do Prahy, bylo již pozdě cokoli měnit. Přesto **král svolal jednání s představiteli arcidiecéze a během něj nechal všechny účastníky zatknout – unikl pouze arcibiskup**. Ostatní zatčení byli vyslýcháni, Jan a jeden z jeho úředníků na mučidlech. **Zatčení však nepodléhali králově jurisdikci, ale jakožto duchovní spadali pod církevní soud. Král proto nechal všechny propustit – kromě Jana – toho nechal ještě téhož dne 20. března 1393 utopit ve Vltavě.** Legenda říká, že ještě před tím mu byl vyříznut jazyk. Janovo tělo bylo nalezeno v řece 17. dubna 1393.

Není jasné, proč král nenechal propustit i Jana – jeho vraždou si politicky velmi uškodil, v r. 1400 byl zbaven hodnosti a titulu krále římského, což kurfiřti mimo jiné zdůvodnili právě zmíněnou vraždou. Kronikář Václav Hájek z Libočan, jehož dílo proslulo řadou nepřesností (je též „viníkem“ přejmenování Jana z Pomuku na Jana Nepomuckého a mylně uvádí i datum jeho úmrtí jako 16. květen 1383), zdůvodňoval králův hněv jeho marným úsilím dozvědět se od Jana, z čeho se

Svatý Jan Nepomucký

Foto: www.wikipedia.org

zповídala Václavova manželka. Tyto nepřesnosti se pak dostaly i do kanonizační buly, kterou byl Jan Nepomucký prohlášen svatým dne 9. března 1729.

Po Janově smrti podává Jan z Jenštejna k římské kúrii stížné podání na Václava IV., v němž již Jana označuje jako mučedníka. Již několik let po jeho smrti označuje augustiniánský opat Ludolf kolem roku 1398 Jana z Pomuku za „ctihodného muže, milého Bohu i lidem, Čechům i Němcům“. Před rokem 1416 bylo tělo bývalého generálního vikáře pohřbeno v Katedrále svatého Víta v Praze.

Úcta k sv. Janu Nepomuckému se však šířila mnohem dříve, za zemského patrona byl považován již kolem r. 1600. Socha sv. Jana Nepomuckého na Karlově mostě poblíž místa, z něhož měl být shozen do řeky, se pak stala vzorem pro více než 30 000 soch, stojících na mostech téměř celé Evropy.

Snaha o kanonizaci Jana z Pomuku začíná ve druhé polovině 17. století. Řím se ke snahám o kanonizaci stavěl zpočátku skepticky. **Teprve 15. května 1715 pražský arcibiskup František Ferdinand Khünburg úspěšně zahájil beatifikační proces Jana Nepomuckého.** V tento den se poprvé konaly vodní slavnosti Navalís k počtě Jana Nepomuckého. **31. května 1721 papež Inocenc XIII. prohlásil Jana za blahoslaveného.** Hned v následujícím roce byl zahájen kanonizační proces. **Benedikt XIII. dne 19. března 1729 kanonizační bulou Christus Dominus prohlásil Jana Nepomuckého za svatého.**

Během kanonizačního procesu byl úředně otevřen i jeho hrob v pražské katedrále a v lebce nalezen kus nezetlelé organické hmoty. Dobovou domněnku, že se jedná o Janův jazyk, který byl takto zázračně zachován na důkaz, že Jan byl umučen kvůli zvěděnímu tajemství, se nepodařilo ani

v nedávné době potvrdit, ale ani vyvrátit. Nic to však nemění na tom, že Jan zemřel jako poctivý, věrný a pečlivý vykonavatel svých kněžských a úředních povinností, odporující hrubému nátlaku vládnoucí moci.

Jeho památka se připomíná 16. května, a to nejen v Evropě, ale i v dalších zemích světa. V návaznosti na tuto vzpomínku se koná i v letošním roce v Praze už **15. ročník obnovených Svatojánských slavností NAVÁLIS.** Začínají 14. května 2023 od 14,00 hod Benátským odpolednem a pokračují 15. 5. 2023 hlavním programem od 14,30 až do 20,30 hod, kdy začíná slavnostní závěrečný koncert na hladině Vltavy pod Karlovým mostem.

Použitá zdroje:

- 1) VLČEK Emanuel: *Jan z Pomuku.* Praha: Vesmír, 1993, 69 s., ISBN 80-901131-2-5
- 2) WIKIPEDIE

*** Marie Sandlerová

Kněží před soudem

Kněží Václav Drbola a Jan Bula znovu „stojí před soudem“. Nyní má být zjištěno, zda je pravdivé „podezření“, že jako kněží položili svůj život pro víru.

Jan Bula a Václav Drbola byli kněží, kteří byli nezákonně popraveni ve spojitosti s případem Babice. V České republice se nachází několik obcí s tímto názvem. Babice, které se ve druhé polovině 20. století dostaly do povědomí značné části obyvatel naší země, byly a dodnes jsou malou vesnicí na jihovýchodním okraji Českomoravské vrchoviny. Právě zde došlo 2. července 1951 k trojnásobné vraždě, která, navzdory vši tragičnosti, byla jen určitou epizodou, po níž hlavní děj nesoucí s sebou utrpení, násilí i vraždy, teprve následoval. Totalitní komunistický režim se snažil využít tuto vraždu k likvidaci a diskreditaci těch skupin, proti kterým vedl třídní boj. Na jihozápadní Moravě byl zacílen především na rolníky, kněze a katolickou církev vůbec.

Již 12. července 1951 byl zahájen v Jihlavě před Státním soudem proces, který byl po dvou dnech završen

vynesením rozsudku sedmi trestů smrti, dvou doživotních trestů a dalších pěti trestů odnětí svobody ve výši 20 až 25 let. Prostřednictvím tisku a rozhlasu se účelové zprávy o tomto inscenovaném soudním procesu rozšířily po celém Československu. Atmosféru strachu přímo na Českomoravské vrchovině pak spoluvytvářely další soudní procesy spojené s případem Babice. Všechny babické procesy vedly k odsouzení desítek osob, vynesení staletých souhrnných trestů odnětí svobody a jedenácti trestů smrti.

Mezi jedenáct popravených patřil také Jan Bula a Václav Drbola. Komunistický režim těmito justičními vraždami jednoznačně prokázal, že mu není proti mysli popravovat nevinné kněze.

V současnosti se kauza nachází v závěrečné etapě zkoumání a kompletace v Římě. V úterý 15. 11. 2022 zasedala v Římě na Dikasteriu pro záležitosti svatých historická komise, která po pro-

studování kanonizačního spisu (positio) kladně rozhodla. Rozhodnutí sdělil relator (pracovník dikasteria, kterému je vyhrazena tato záležitost) P. Szczezan T. Praškiewicz, OCD. Dikasterium souhlasí s dalším projednáváním po doplnění některých informací z oblasti historie. Nyní budeme zpracovávat historické dodatky a poté je předáme znovu dikasteriu k pokračování projednávání. Dál převezme kauzu teologická komise v Římě, odkud pak bude předáno shromáždění kardinálů a biskupů, kteří jsou členy Kongregace pro blahorečení a svatořečení. Bude-li vyjádření jejich členů příznivé, bude o této kauze informován Svatý stolec, který pak vynese definitivní úsudek.

Kež jsou svědectví těchto kněží pro nás povzbuzením!

*** Jan Makyča,
moderátor kanonizačních řízení

Porta coeli – rozkvět a zpusťošení

Počátkem 14. století klášter dále utěšeně vzkvétal. Z té doby je známá abatyše Anna II., které v roce 1305 olomoucký biskup Jan listinou potvrdil patronátní právo ke kostelu sv. Petra v Brně (původní zasvěcení tohoto chrámu bylo již před rokem 1378 rozšířeno na sv. Petra a Pavla) a zároveň se velmi pochvalně vyjádřil o tišnovských řeholnicích. Výslovně uvádí: „... abatyše a konvent kláštera v Tišnově zachovávající rozjímavou řeholi s pověstnou pokorou a v zápalu horlivé zbožnosti slouží všemohoucímu Bohu...“

Tišnovské sestry však nesloužily pouze Bohu, ale také podporovaly ze svých příjmů i různá dobročinná díla, jako byly např. špitály na klášterních statcích v Tišnově a Mor. Budějovicích. Často rovněž přijímaly úkoly modlit se za zemřelé a pečovat o chudé. Po abatyši Anně II. vedla klášter Bohuslava. Bylo to v době, kdy hospodářská situace země byla velmi obtížná a klášter musel svůj majetek zastavovat šlechtě. Také politické pozadí jejího vedení bylo poměrně dramatické, protože české země procházely obdobím zápasů o český trůn. Na konci její vlády došlo nedaleko Porta coeli k velké události, týkající se cisterciáckého řádu. Královna Eliška Rejčka založila v roce 1323 nový klášter cisterciáček na Starém Brně. Ve své poslední vůli ale pamatovala i na tišnovský klášter, kterému odkázala 100 kop grošů, což byla poměrně značná suma (pro srovnání: menší domek o 3 místnostech stál asi 10 kop grošů, lánový grunt kolem 20 kop grošů). Abatyše, které následovaly po Bohuslavě I. sice známe, ale zpráv o nich je jen velmi málo. K další významné události došlo až v roce 1363, kdy moravský markrabě Jan Jindřich, bratr císaře Karla IV., udělil řadě moravských klášterů privilegium, kterými je vyňal ze světské jurisdikce. Mezi těmito kláštery byl i Porta coeli. Tišnovskému klášteru kromě toho markrabě potvrdil osvobození od všech zemských dávek a povinností, vzal jej pod svou ochranu a udělil mu také právo tzv. odúmrti, což znamenalo, že majetek klášterních poddaných, kteří zemřeli bez dědice, připadne klášteru. O několik let později klášter pravděpodobně vyhořel, podrobnosti ale v pramenech chybí. V roce 1378 se představenou konventu stala Anežka II, která řídila klášter více než 20 let a její působení bylo mimořádně plodné. Jak se v tehdejší

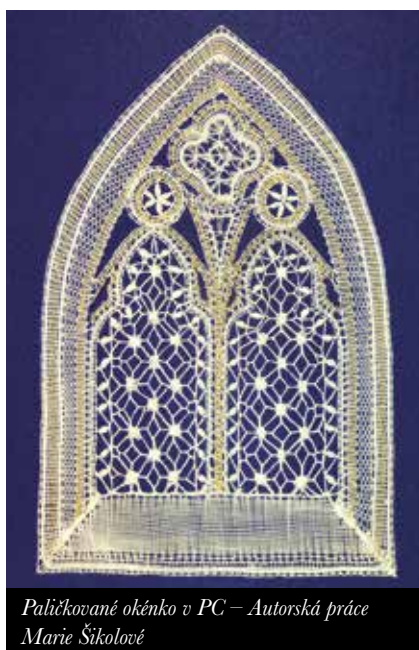
době sestry staraly o své poddané je vidět z listiny z roku 1397, kdy byl rozdělen klášterní statek v Lomničce. Dvanáct osadníků dostalo po jednom lán u polí, jiní osadníci obdrželi menší výměry. Platili obvyklý roční nájem a naturální desátek, a kromě toho byli osvobozeni od všech robot a jakýchkoliv dalších dávek či služeb klášteru.

Jako poslední abatyše před husitskými válkami se objevuje Alžběta II., o jejíž činnosti máme jen několik zpráv, týkajících se majetkových a finančních záležitostí. O abatyších následujících již nemáme až do skončení husitských válek žádné spolehlivé informace. Poslední zaručenou zprávu o existenci kláštera před husitským běsněním na Moravě máme z 23. srpna roku 1422 v listině krále Zikmunda vydané v Norimberku, která byla do Porta coeli doručena a dodnes se dochovala. Král zde odvolal a zrušil dary a zástavy z klášterního majetku a dovolil klášteru se svých statků znovu ujmout a také si zvolit ochránce. Přesné datum ani průběh zpusťošení kláštera husity však ne-

známe. Podle názorů historiků k tomu došlo někdy mezi lety 1425 a 1428. 28. října roku 1425 tábořil král Zikmund se svým vojskem u Tišnova a Drásova, v prostoru dnešních Šatan. Listina, kterou zde vydal, se ale o Porta coeli vůbec nezmiňuje. Pronásledován husity pak musel s vojskem ustoupit k Brnu a klášter tak zůstal bez ochrany...Naproti tomu Tomáš Pešina z Čechorodu ve své kronice ze 17. století klade zničení kláštera až do roku 1428, kdy k Brnu přitáhli sirotci a pusťošili okolí města. V každém případě byl klášterní chrám i klášter samotný vypálen, shořely dřevěné krovy a stropy, vnitřní vybavení bylo rozchváčeno. Bořením stavební hmoty se husitské houfy nezdržovaly, opuštěný klášter byl následně ponechán osudu. Dílo zkázy později dokončila okolní šlechta, především Pernštejnové, která se vrhla na opuštěné klášterní statky, aby je rozchvátila. O osudech sester a jménech abatyší z této doby nemáme vůbec žádné zprávy. Zřejmě konvent včas klášter opustil a sestry zachránily alespoň holé životy. Možná se uchýlily do Brna, které se husitským útokům ubránilo a kde měl konvent jisté zázemí u kostela sv. Petra, jehož patronát držel. Až do roku 1437 však mizí o Porta coeli jakákoliv písemná zmínka.

První etapu existence tišnovského kláštera bychom mohli nazvat jeho zlatým věkem, i když po materiální stránce jistě nešlo o nějaký trvalý blahobyt. V prvé řadě šlo o poslání duchovní a z dokladů víme, že kázeň, zbožnost a pokora sester zde byly opravdu příkladné. Touto duchovní činností a svým působením v oblasti hospodářské i charitativní se klášter Porta coeli tak po celé 13. a 14. století významně podílel na povznášení společnosti na vyšší duchovní a kulturní úroveň.

*** Jan Kos

Paličkované okénko v PC – Autorská práce Marie Školové

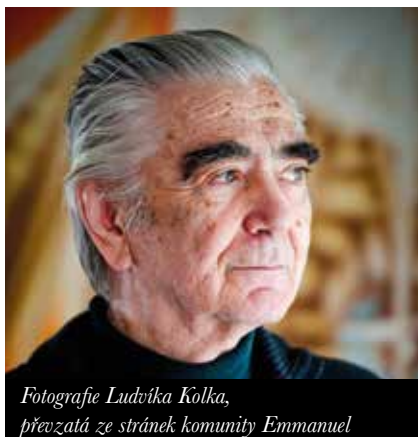
Ludvík Kolek – Výtvarník a zakladatel komunity Emmanuel v České republice

Ludvíka Kolka mnozí z nás znají jako významného brněnského malíře, sochaře a architekta. Nejznámější je jeho návrh kostela sv. Josefa v Senetářově, ale navrhl a bylo realizováno 5 dalších kostelů. Charakteristická je jeho malířská tvorba, ve které převažují duchovní témata. V tomto článku bychom rádi přiblížili spirituální stránku osobnosti Ludvíka Kolka, protože o ní se na Internetu mnoho nedočteme.

Nejdříve ale krátce o jeho životě: Narodil se 5. srpna 1933 v Újezdě u Brna. Vystudoval státní reálné gymnázium a poté v letech 1952 až 1955 výtvarnou výchovu, historii a občanskou nauku na Pedagogické fakultě nynější Masarykovy univerzity. Pro své náboženské přesvědčení však dostal zákaz výuky mládeže. Proto si zvolil svobodné povolání výtvarníka – věnoval se převážně úpravě interiérů sakrálních staveb a později i jejich projektování. Stál také u zrodu scholy gregoriánského chorálu v kostele sv. Tomáše v Brně a je autorem publikace „Panna Maria Svatotomská, ochránkyně Brna“. Rovněž je zakládajícím členem České provincie komunity Emmanuel. Ludvík Kolek zemřel 27. května 2021 v Brně ve věku 88 let.

O spiritualitě Ludvíka Kolka jsem získala informace díky rozhovoru s panem Janem Slaným z Lipůvky, jeho spolubratrem z komunity Emmanuel. Jan mi také poskytl knihu „Vznik katolické charismatické obnovy v Brně“ od Jaroslava Filky. Na základě rozhovoru a čtení této knihy jsem se dozvěděla následující:

S Ludvíkem Kolkem se Jan Slaný setkal ve své rodné farnosti v Ochozi, Ludvíkovi bylo tehdy 35 let a Honzovi 22 let. Ludvík dělal bytové semináře a Honza mu je pomáhal organizovat. Rovněž se každý týden scházeli s dalšími bratry a sestrami ke společnému čtení Bible a modlitbě. V roce 1981 se jedna sestra z tohoto okruhu setkala s letničním hnutím, které vycházelo z evangelikálních církví (Baptisté, Apoštolská církev) a bylo rozšířeno

Fotografie Ludvíka Kolka, převzatá ze stránek komunity Emmanuel

na Těšínsku a také v Brně-Židenicích. Na popud této sestry pak Honza v květnu 1981 spolu s Ludvíkem a dalšími bratry a sestrami ze společenství navštívili Rudka Bubika, představeného letničního společenství, křesťana žijícího u Albrechtic na Těšínsku. Ve společenství se modlili a všichni prožili naplnění Duchem Svatým. Pro Ludvíka to byla zkušenost, která dala nový intenzivní impuls jeho duchovnímu životu. Takto přijalo dar Ducha svatého a jeho charismata více brněnských katolických bratrů a sester z okruhu kolem Ludvíka. Kontakty mezi Brnem a Těšínskem pak byly přerušeny zatčením bratra Rudka (listopad 1981).

Katolíci v Brně však zůstali svorní a vytvořili zázemí pro katolickou charismatickou obnovu – organizovali přípravy k přijetí Ducha svatého a výchovu k modlitbě. Rokem 1981 v brněnské charismatické komunitě začíná seminář obnovy v Duchu svatém, a ten se koná až dodnes. Přípravě semináře se věnoval Ludvík Kolek (čerpal např. z knihy „Zácvik do křesťanství“ od Heriberta Mühlena, ale seminář postupně doplňoval o další a další témata). Letošního běhu této Duchovní obnovy se účastním. Brněnské společenství se rozrůstalo a vnitřně organizovalo. Proces budování společenství byl završen v roce 1987 zvolením jednoho bratra a jedné sestry do vedení společenství. Příslušným bratrem byl Ludvík Kolek. Činnost společenství

pokračovala až do roku 1989. Poté začala být jeho činnost (Duchovní obnovy, modlitební skupiny) veřejně známá a soustředila se při farnosti sv. Tomáše v Brně. V září 1990 byla zavedena také setkání v kostele sv. Tomáše na první pátky, která probíhají až dodnes (nyní jsou kromě Brna i v Kuřimi).

Postupně začíná hrát důležitou roli komunita Emmanuel. První zmínku o ní objevil bratr Ludvík v roce 1984 v časopise, propašovaném ze zahraničí. V červenci 1986 se jedné absolventce Duchovní obnovy podařilo krátce vycestovat do Paray-le-Monial, kde komunita působí. Další kontakt pak navázali v roce 1989 brněnský manželé při pouti do Santiaga de Compostella. Na základě těchto kontaktů navštívili koncem roku 1989 a také v následujících měsících zástupci komunity Emmanuel Brno. Blízkost spirituality brněnského společenství a komunity Emmanuel byla veliká a brněnské společenství vnímalo volání Ducha svatého k začlenění se do komunity Emmanuel. Proto se společenství rozhodlo vytvořit novou provincii komunity Emmanuel, což proběhlo se souhlasem biskupa Vojtěch Cikrleho a pařížského arcibiskupa dne 7. června 1991. Bratr Ludvík pak byl v letech 1990–1999 spolu s příslušnou sestrou zodpovědný za tuto provincii. A rovněž ještě mnoho let pomáhal při realizaci Duchovní obnovy a byl vůdčím duchem jak obnovy v Duchu Svatém, tak komunity Emmanuel.

Následující biblické verše jsou odkazem bratra Ludvíka komunitě, ale i naší farnosti:

Proto vás prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni. (pro srovnání Ef 4, 1–4)

*** Radka Svobodová, Jan Slaný

Kaple Panny Marie v Mezihoří

- 150 let tradice mariánské úcty
- 125 let existence kaple

Kaple je drobná sakrální památka, která je součástí dějin obce i farnosti Předklášteří. Její existence je zajímavým příběhem, jehož známou skutečností je replika zděné kapličky, která se nyní nachází u chatové oblasti v části obce Předklášteří-Trávníky. Její posun z místa vzniku v Mezihoří do současné polohy dokumentují fotografie zveřejněné v knize historie Předklášteří, vydané obcí roku 2020. Tajemstvím však dále zůstávalo datum vzniku stavby a vše, co mu předcházelo. Významným zdrojem k poznání celé historie zděné kapličky je autentické svědectví, jež v **roce 1897** zapsal ve farní kronice tehdejší předklášteřský farář P. Leopold Kolísek, v němž uvedl, že na počátku všeho byl mariánský obrázek, který „baronesky Šelovy“ pověsily na strom v Mezihoří, možná právě tam nebo v blízkém okolí, kde se i v současnosti nachází obrázek Královny nebes, Panny Marie. Došlo k tomu někdy ve čtyřicátých letech 19. století, kdy dcerám Fridricha a Ludovigy von Schell, majitelů bývalého klášterního panství, bylo kolem dvaceti let. Zcela jistě k tomu došlo před rokem 1850. Později zde nechala rodina Hammingerova z klášterního pivo-

Současná podoba místa polohy kaple Panny Marie

varu postavit dřevěnou kapličku, jak uvádí farní kronika, „kde zbožné ctitelky mariánské rozžihaly svíčky“. Tak tomu bylo i **27. června 1897**, kdy po návštěvě nějaké paní z Tišnova, která zde zapálila svíčku a odešla, kaplička vyhořela.

Farnost se po této události rozhodla postavit kapličku novou, ale zděnou, jejíž stavba byla zahájena v dubnu následujícího roku, a to nikoliv na místě původním, ale na jiném místě, které vybrala farní komise, ustanovená pro tento účel. Byly v ní pánové správce velkostatku František Beneš, starosta Ignác Zelinka, radní Karel Nechyba, tesařský mistr Rudolf Klátil a farář P. Leopold Kolísek. Úhrada nákladů stavby byla zajištěna vypsáním veřejné sbírky. Během necelého měsíce byla kaple postavena a v neděli **1. května roku 1898** ji posvětil tehdejší správce kuřimského děkanství, kam farnosti Tišnov i Předklášteří patřily, P. František Mlčoch. Účast na svěcení byla veliká, se svým duchovenstvem přišla procesí z Tišnova i Dolních Louček. Kaplička pak sloužila různým pobožnostem, ale i jednotlivcům, kteří přicházeli se svými starostmi a prosbami k Panně Marii. V **roce 1939** se při opravě střechy změnil vzhled kapličky provedenou úpravou tvaru střešního prostoru. V **roce 1943** byla instalována zvonička a dosazen zvon. O rok později vyzdobil její štít V. H. Mach, úpravu zaplatil místní mlynář pan Dvořáček.

V **roce 1950** musela kaplička ustoupit těžbě kamene nově otevřeného lomu a z původního místa v údolí řeky Loučky byla přemístěna na jiné, obtížně přístupné místo, v přílehlé stráni lesa, kde chátala až do svého dalšího přesunu.

V **roce 2001** došlo opět z důvodu postupu těžby k rozšíření dobývacího prostoru, kdy nad částí obce zvané Trávníky, na pokraji chatové oblasti, byla postavena replika předchozího vzhledu kaple. Veškerou administrativu spojenou s realizací přesunu zajistila obec ve spolupráci s admi-

První provedení kapličky u splavu řeky Loučky

nistrátorem farnosti děkanem tišnovským P. Mons. Josefem Šindarem a vedením provozovatele lomu, na jehož náklady byl přesun proveden. Stavba byla provedena provozovatelem lomu, firmou pana Leoše Nejeze. Artefakt ve štítu kaple provedli akademický sochař Jan Bradna a akademická malířka Zlatice Dobošová.

Obnovenou kapli posvětil za velké účasti občanů při anežské pouti **18. listopadu 2001** generální vikář brněnské diecéze Mons. Mgr. Jiří Mikulášek. Tím byla mariánská kaplička vzkrísena k nové etapě své existence, která zaznamená 125 roků svého trvání **1. května 2023**.

Výročí oslavíme setkáním při májové pobožnosti u kapličky v **pondělí 1. května**. Společnou modlitbou poděkujeme Matce Boží za ochranu a také všem těm, kteří se podíleli na vzniku kaple a péči o její zachování do dnešních dnů i časů budoucích. K hojně účasti jsou všichni ctitelé a ctitelky mariánské tradice a úcty jménem otce děkana Rybeckého srdečně zváni.

Panu inženýru Janu Kosovi, kronikáři farnosti, děkuji za objev v zápisu ve farní kronice a poskytnutí podkladů pro článek do farního zpravodaje.

Panu Antonínu Nahodilovi za poskytnutí použité fotodokumentace.

*** Oldřich Merta

Farnost Čebín

Foto: Tomáš Kříž

Čebín leží přibližně dvacet kilometrů severozápadně od města Brna na úpatí kopce Čebínka v nadmořské výšce asi 280 metrů. Nejstarší částí obce je prostorná obdélníková náves s bývalými selskými grunty, kostelem sv. Jiří, obecním úřadem a rybníkem.

Farní úřad sídlí na faře v domě č. p. 40, který stojí na návsi poblíž kostela. Farářem v Čebíně je otec Pavel Kopecký. Ten současně spravuje také farnost Drásov a zastává funkci u církevního soudu na Biskupství brněnském.

Kostel v Čebíně je zasvěcen svatému Jiří, bojovníkovi s drakem a ďáblem. Jádro stavby je románské, východní část lodi pochází ze 13. století. Gotické, pětiobce ukončené kněžiště s křížovou klenbou a s dosud zachovanými

mi malbami bylo postaveno v první polovině 14. století. Tehdy vznikla v severním koutě mezi presbytářem a lodí také věž se sakristií, dřevěné zvonice patro bylo nahrazeno zděným zřejmě na konci 17. století.

Dnešní podobu získal kostel po požáru v roce 1772, kdy kompletně vyhořel, a pak v 19. století, kdy byla loď prodloužena směrem k západu, zvýšily se její obvodové zdi a byly zaklenuty pruskými klenbami. V roce 1851 byly provedeny menší novogotické úpravy kostela včetně vybudování nové sakristie u jižní strany kněžiště a zasažení nových oken. Hřbitov u kostela byl zrušený v roce 1833, protože musel ustoupit silnici; ostatky byly uloženy pod kostelní věž.

V interiéru stojí za zmínku dřevěná pieta z 15. století, mramorová křtitelnice s lasturovou nádobou ze 17. století nebo sgrafito se svatým Jiřím nad vchodem do kostela na výklenku ve stěně, reprodukce díla Mikoláše Alše. Ze zrušeného kostela sv. Kříže v Chudčicích sem byla přemístěna na oltář socha Panny Marie Bolestné, v kněžišti byly objeveny pozůstatky nástěnných maleb z poloviny 14. století. Z původních zvonů zůstal jediný, který jako zázrakem nebyl poškozen při požáru v roce 1772, a to zvon z roku 1650, který váží 246 kg, ostatní byly pořízeny v šedesátých letech 20. století. Na vnější straně presbytáře

Foto: Tomáš Kříž

ře kostela je umístěna kamenná plastika sv. Floriána.

Kamenná deska ve zdi kostela

Na vnější straně sakristie je ve zdi zasazena stará kamenná náhrobní deska. Na ní je starou, dnes již velmi těžce srozumitelnou, němčinou napsáno: Zde odpočívá Václav Michal Fritsch, bývalý správce na odpočinku, který svému synu Karlu Fritschovi, purkrabímu v Čebíně, 18. září 1815 v Pánu zesnul. Jak nestrašná je změna, jak nepochopitelný východ, nevědoucí, jak a kde budeš.

Deska pochází ze starého čebínského hřbitova, který se rozkládal kolem kostela byl zrušen roku 1833 kvůli stavbě nové silnice. Nalezené koster-ní pozůstatky byly uloženy do sklepa pod kostelní věží a vchod zazděn. Starý hřbitov byl urovnán, jeho zeď odstraněna a v roce 1834 byl vysvěcen nový hřbitov na Šefranici.

*** Tomáš Kříž

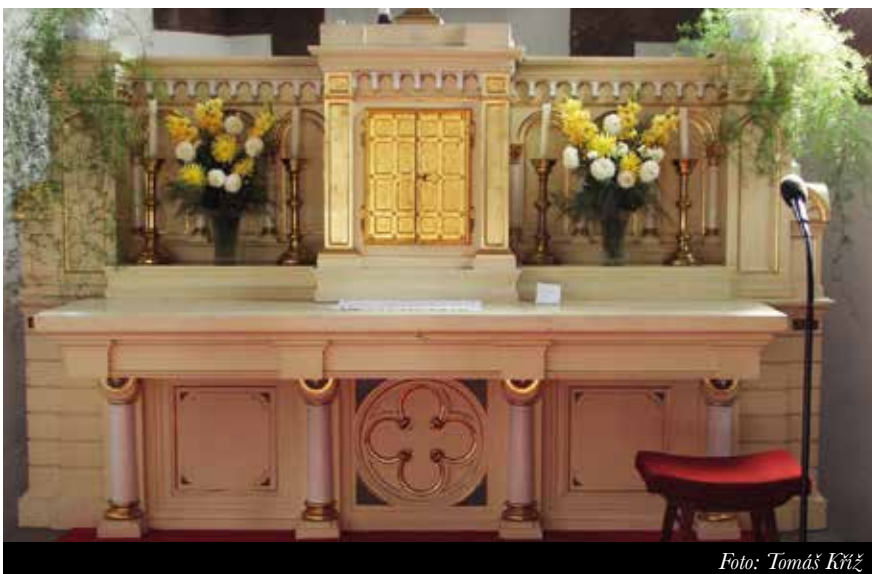

Foto: Tomáš Kříž

Foto: Tomáš Kříž

Ekumenické okénko:

Jak se slaví Velikonoce na Ukrajině?

Popis od paní Liudmyly Bondarchuk, matky dítěte z adaptační skupinky na faře. Sepsání textu domluvila paní Libuše Beranová:

Hlavní symbolika tohoto jasného svátku je spojena s uctíváním Ježíše Krista. To zahrnuje:

- Velikonoční noční bohoslužba, která se koná se zvláštní vážností, protože samotné Velikonoce jsou považovány za nejdůležitější událost církevního roku.
- Velikonoční pozdrav nebo křest se slovy: „Kristus vstal z mrtvých!“ – „On je skutečně vzkříšený!“ („Христос воскрес! Воистину воскрес!“ / „Chrystos voskres! Vo-jistynu voskres!“) a trojnásobný polibek na tvář.
- Oheň, který symbolizuje Boží Světlo, od kterého mohou všichni věřící zapálit lampy a svíčky a nosit je domů.
- Velikonoční jídlo, které přichází po Velkém půstu a probíhá se svatými velikonočními vejci, velikonočními vejci, která jsou považována za symbol zmrtvýchvstání Krista, a také se sýry a klobásami.
- Průvod, který se koná o půlnoci před Velikonocemi z pravoslavného kostela a je doprovázen hlasitými písněmi a končí ranní bohoslužbou.
- O Velikonocích zvonit na počest Kristova vzkříšení po sedmi dnech ticha.

Foto: Liudmyla Bondarchuk

Všechny oslavy provází tzv. křtiny – pozdravy s rozbíjením kraslic a třemi polibky. Jedná se o tradiční velikonoční dědictví, které vzešlo ze starověkých církevních tradic.

Obvykle jdou rodiny požehnat košík se vším jídlem do kostela, pak když přijdou domů, sednou si ke stolu a snídají – tomu se říká „přerušeni půstu“. Setkávali se s přáteli a příbuznými, navštěvovali se. Ochutnali jídlo a oslavili Ježíše Krista, syna Božího, který vstal z mrtvých!

Rozhovor s paní Lenou Fedčyšinou, moderovaný a sepsaný paní Lenkou Florianovou

O tom, jak slaví Velikonoce, největší svátek v pravoslavné církvi na Ukrajině, jsem si povídala s Lenou Fedčyšinou, která žije už téměř rok v Předklášteří v areálu kláštera Porta Coeli. Žije tu společně se svými dvěma dospělými dcerami a čtyřmi vnoučaty.

Leno, kdy a jak slavíte u vás Velikonoce – Velikdeň? Kdy u vás svátky začínají?

V naší pravoslavné církvi letos začínají nedělí 16. dubna (duben se ukrajinsky řekne kvíten), což je Vrbna neděle, u vás Květná neděle. Lidé při-

cháží do chrámu (naše rodina chodí do Pravoslavného Chrámu Svatého Apoštola Andrija) a náš „báťuška“ Andrij, velmi laskavý člověk, světlí svěcenou vodou vrbové větvičky. Těmi se pak lidé jeden druhého dotýkají ramen a vzájemně si žehnají.

*„Ne ja biju, vrbna bije,
za týden velikij den,
nedalečko červené vajíčko.
Buď zdráva jak voda
a krásná jako jaro
a bohatá jak země.“*

To mi trochu připomíná náš lidový zvyk, kdy na Velikonoční pondělí chodí mládenci mrskat děvčata a ta jim dávají barevná vajíčka. A máte také Zelený čtvrtek?

U nás tomu říkáme Čistý čtvrtek. To znamená, že se doma musí vše dát do pořádku, poklízí se, vše musí být čisté. I člověk se musí řádně vykoupat, umýt si vlasy... prostě musí být čistý. V ten den si v kostele připomínáme „Tajemnou večeři“.

Foto: Liudmyla Bondarchuk

A Velký pátek? Jak ho nazýváte u vás?

Strastný den. Je to den smutku. Od rána se člověk postí, měl by celý den prožít v tichu, v usebrání, ale tím, že je to u nás normální pracovní den, tak se mi rozjímání moc nedaří.

A Bílá sobota?

U nás je to Velikodňaja sobota. Je to čas příprav. Pečeme pasku (něco podobného jako náš mazanec, pozn.

aut.), barvíme vajíčka, která pak ještě zdobíme voskem, říkáme tomu „py-sanky“. Do košíku si chystáme krom pasky a vajíček také další potraviny jako např. klobásky, sádlo, med, vodu, sůl...

Během noci, u nás v Buči je to půlnoc, kdy odcházíme s naplněnými košíky do kostela. Tam probíhá bohoslužba, při které nesedíme, ale stojíme po celou dobu jejího trvání, liturgie bývá až tři hodiny. Po jejím ukončení od-

Foto: Liudmyla Bondarchuk

chážíme všichni před kostel a tam se zapalují svíčky, které se zapichují do pasky v koši. Je to moc pěkný pohled, lidé stojí ve špalíru, před sebou mají koše s jídlem a s hořícími svíčkami a kněz každému přítomnému požehná svčenu vodou.

A co se děje poté?

Po požehnání odchází lidé do svých domovů a cestou se zdraví navzájem pozdravem: Kristus je vzkříšen. Odpovědí je: Skutečně vzkříšen. Tímto pozdravem se lidé zdraví ještě následující tři dny.

Tak přeji nejen tobě, milá Leno, ale i všem tvým milým, ať můžete ty letošní svátky Velikonoc prožít u nás v radosti, kterou je nám vzkříšený Kristus.

Foto: Liudmyla Bondarchuk

Ekumenická Tišnovští ministranti bohoslužba v padesátých letech minulého století

Ve středu 18. 1. 2023 se v Tišnově v kostele sv. Václava konala ekumenická bohoslužba. Zúčastnili se faráři i farníci čtyř církví, které u nás již delší čas spolupracují: Adventistů sedmého dne, Českobratrské církve evangelické, Církve československé husitské a Římskokatolické církve. Po bohoslužbě bylo na faře připraveno občerstvení, u něhož jsme si příjemně popovídali – viz foto.

Foto: Veronika Mičulková

Před nějakým časem jsem získal zajímavou fotografii z pozůstalosti dlouholetého služebníka u oltáře farního chrámu sv. Václava a prvního tišnovského akolyty pana Antonína Mičána. Jsou na ní zachyceni tišnovští ministranti, které Antonín Mičán vedl někdy kolem poloviny padesátých let minulého století. Díky pánům Jiřímu Pokornému a Karlu Klíčovi, pamětníkům a dvěma z těchto ministrantů, se podařilo téměř všechny identifikovat.

První řada zleva:

zatím neznámý, Jiří Trnka, Jaroslav Chro-mý, Vojtěch Wagner, Vojtěch Příbramský, zatím neznámý

Prostřední řada zleva:

Stanislav Chronc, Petr Plotica, Josef Stavěl, Marian Navrátil, Petr Navrátil, Karel Klíč

Horní řada zleva:

Pavel Svoboda, Jiří Pokorný, Jan Jur-nečka, Antonín Mičán, kaplan P. Josef Krchňavý, Miroslav Nečas, Jan Filla

*** Jan Kos

Dobrovolnické centrum Charity Tišnov rádo uvítá další dobrovolníky

Jak jsme vás už informovali začátkem podzimu, dáváme dobrovolnictví na Tišnovsku a Kuřimsku nový rozměr. Dobrovolnický program Dobré srdce domů, který je vytvořen na podporu osamělých lidí, má již jasně daná pravidla a nastavené procesy. Pro podporu dobrovolníků i klientů jsme navázali spolupráci s paní psychologkou z Diecézní charity Brno, která je připravená spolu s koordinátorkou dobrovolníků být oběma stranám k dispozici. Již tři nové dobrovolnice projevily zájem trávit jednou týdně po dobu dvou hodin svůj volný čas

s osamělými lidmi, převážně seniory, povídat si s nimi, číst, modlit se, naslouchat... Nebo si společně vyjít na procházku, do města, do cukrárny. Možností je spousta a radosti z pomoci druhému ještě víc. Všechny tři nedávno podepsaly Dohodu o dobrovolnické službě, jedna dobrovolnice již navštěvuje klienta – společně se modlí, čtou z Bible a povídají si. Dobrovolnice tím pomáhá nejen nemocnému připoutanému na lůžko, ale i pečující osobě, která si tak může chvíli vydechnout či připravit například večeři. A to přeci dává velký

smysl! Proto budeme velmi rádi, pokud se také rozhodnete věnovat svůj volný čas této činnosti! Se vším vás seznámíme, zodpovíme vaše dotazy a pomůžeme s případnými obtížemi.

Víte o někom osamělém?

Pokud znáte ve svém okolí někoho osamělého, kdo by tuto naši dobrovolnickou službu uvítal, nebo si vy sami rádi jednou týdně popovídáte s dobrovolníkem, který prošel přijímacím pohovorem, konzultací s psychologem a je proškolen pracovníkem Oblastní charity Tišnov, budeme moc rádi, když se nám ozvete. Propojování obou skupin je to, co dělá zase radost nám. Na setkání se těší

Kateřina Malášková

Koordinátorka dobrovolníků OCH Ti
Tel. 604 197 293

**** Kateřina Malášková*

Setkávání nad Bibli

“Nebot’ Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi aneb představujeme vám naši farní skupinku, kde rozjímáme nad Slovem Božím.”

Milí farníci, přátelé, srdečně vás zveme každou druhou středu v 18:30 na faru k rozjímání nad jednou kapitolou Písma svatého. Naše společenství se vyprofilovalo ze synodální skupinky, která si povídala o ekumeně. Scházet jsme se začali již v únoru 2022, tedy nyní je to už více než rok, kdy se společně modlíme a rozjímáme nad jednotlivými kapitolami Bible. Protože již v naší synodní skupince jsme se scházeli se členy z různých křesťanských církví, je i naše společenství otevřeno všem věřícím. Do našeho společenství proto kromě katolíků patří také členové Českobratrské církve evangelické, Církve bratrské a Církve adventistů sedmého dne. Schází se nás asi 7 až 12, muži i ženy, věkově od 20 do 80 let. Každé setkání moderuje jeden dobrovolník z našich řad, mezi tyto moderátory patří např. Klára Drábová, Lenka Florianová, Mirek Gloser, Jiří Hlaváč, Tomáš Klouda, Josef Mačák, Soňa Maloňová, Veronika Mičulková, Zdeňka Nečesalová, Vlasta Řídká nebo Radka Svobodová (jména jsme seřadili podle abecedy). Mode-

rování není „povinné“, dělá ho jen ten, komu taková činnost vyhovuje a má do ní chuť.

Postupně pročítáme určitou biblickou knihu (nyní např. Evangelium podle Jana) a na každém setkání se zaměřujeme na jednu její kapitolu. Nejdříve si příslušnou kapitolu přečteme celou, pak si z ní vybereme určitý úsek a tím se zabýváme. Pro hlubší vhléd do biblického textu používáme metody určené k rozjímání nad Bibli, např. Lectio divina, S.O.A.P. a mnoho jiných. Nechává-

me se inspirovat uměním, literaturou a mnohdy i osobními svědectvími. Na začátku se vždy pomodlíme k Duchu svatému, zazpíváme si, poté rozjímáme nad Písmem, sdílíme se, rozebíráme určitý text, snažíme se společně si vysvětlit to, čemu nerozumíme, a na závěr setkání ukončíme opět společnou modlitbou. Všechny nás to velmi obohacuje a často i posunuje ve víře. Jsme ekumenické společenství otevřené všem. Termínem setkání je středa v 18:30 (jednou za 14 dní). Informace o času setkání najdete v Perspektivě nebo se ozvěte Radce Svobodové či otci Josefovi Rybeckému. Těšíme se na vás :-).

**** Radka Svobodová a Klára Drábová*

Foto: Jiří Landa

Milým dětem o Velikonocích

Povídání pro holčičky a chlapečky – smutné i hodně radostné

Brzy budou Velikonoce a taky velikonoční svátky, těšíte se? Věřím, že ano. Budeme mít několik dní volna, můžeme si v rodinách společně užít prázdninových dnů a taky můžeme slavit.

A co budeme vlastně slavit? My křesťané slavíme právě to, co pro nás Ježíš udělal. Všichni jste už jistě slyšeli o malém Ježíši – Božím Synu narozeném v Betlémě. Ježíš vyrostl a stal se z něho mladý muž. Ježíšovým úkolem bylo, aby nám lidem pověděl o Bohu, o svém Otci. O tom, že Bůh nás má rád a chce, abychom žili dobrým a čestným životem. A sám Ježíš žil tak, že tím příkladem byl on sám. Dělal mnoho dobrých skutků, kázal o lásce k bližním, uzdravoval nemocné a konal zázraky. Dokonce utišil bouři na moři, křísil mrtvé. A konal další zázraky. Vybral si dvanáct učedníků, které učil, a oni potom stejně jak Ježíš hlásali o Božím království. Ježíšovo učení a vše, co konal, se nelíbilo jeho nepřátelům. Byli to především farizejové a židé a další lidé. Ježíše odsoudili za to, že podle nich se dělal Bohem. A potom ho vedli cestou křížovou na Golgotu, kde ho ukřižovali. A jaké to bylo na křížové cestě? Pro Ježíše velice bolestivé. Jeho křížovou cestu si můžeme přiblížit na obrazech, které máme u nás v kostele. Je jich čtrnáct. Můžete si je sami prohlédnout. Jsou na nich události, které Ježíš nebo jeho blízcí prožívali. Jen některé, zvláště důležité, Vám chci přiblížit. Ježíš je odsouzen a přijal kříž. Potkává se se svou maminkou Marií. Jak smutné setkání to muselo být! Několikrát cestou upadl a byl slabý a vyčerpaný. Šimon z Cyrény mu pomáhá chvíli nést kříž. Veronika podává Ježíši roušku na otření tváře. Ježíšova tvář se otiskne do této roušky. Potkává ženy, které nad ním pláčou. Nakonec Ježíši strhnou roucho a bolestným způsobem ukřižují. Ó jaká bolest pro maminku a pro všechny, co ho měli rádi. Nepřátelé si mysleli, že případ Ježíše skončil, když umřel. Myslíte si, že to takto smutně skončilo? Teď bychom museli dát velkého mračouna i hodně slziček. Ne, skutečně to takto neskončilo.

Bůh je láska a naděje. On je vítěz nad smrtí. Stalo se, jak Ježíš řekl, že třetího dne vstane z mrtvých. Ó jaká radost pro všechny jeho blízké i pro nás všechny. „Aleluja! Vstal z mrtvých. Sláva! Ježíš žije!“ Ježíš se ukázal po svém zmrtvýchvstání, v těle již oslaveném, svým učedníkům a taky dalším lidem. Učinil ještě nějaké zázraky a na zemi zůstal po čtyřicet dní. Potom odešel k Otci do nebe. Slíbil učedníkům seslání Ducha svatého, který jim bude velkou posilou, až půjdou do světa hlásat Boží radostnou zvěst. A skutečně se tak stalo. Deset dní trpělivě v modlitbách očekávali přijetí Ducha svatého. V Bibli je o této události psáno, že se přihnal vítr a naplnil celý dům, kde se modlili. Ukázaly se nad nimi ohnivé jazyky. A učedníci

Foto: Veronika Mičulková

byli naplněni Duchem svatým a promlouvali cizími jazyky. Vyšli ven a nebojácně hlásali o tom, co jim Duch svatý vnukal. Bylo to právě na svátek Letnic, kdy v Jeruzalémě bylo hodně lidí a všichni, co tam byli, jim rozuměli, protože k nim mluvili jejich vlastní řečí. Už to nebyli učedníci, ale zapálení apoštolé, kteří začali Boží slovo hlásat po celém světě. Skrze apoštoly se stávalo hodně zázraků. I oni uzdravovali Boží mocí jako Ježíš. A tak díky nim mnoho lidí uvěřilo v Boha a nechali se pokřtít. Ježíš, než odešel k Otci, ustanovil svým nástupcem apoštola Petra. A na Petrovi – skále začal budovat svou církev. Apoštolo-

vě to neměli vůbec jednoduché na svých cestách při hlásání radostné zvěsti. Byli mnohokrát pronásledováni a těžce zkoušeni. Ale díky jejich statečnosti a vytrvalosti se Boží slovo šířilo po světě. Prostřednictvím apoštolů, církve, papežů, biskupů a kněží se můžeme radovat z Ježíšovy radostné zvěsti o Bohu i my.

Ježíš svou potupnou smrt podstoupil z lásky k nám lidem, za naše hříchy. A to proto, abychom i my jednou mohli čistí přijít do nebe a být s těmi, kteří tam v Boží slávě už jsou. Úkolem pro nás lidi je přijít za Ježíšem a říci mu o tom, co špatného jsme udělali, litovat toho a snažit se o polepšení. To je všechno. A Ježíš milosrdný Spasitel vidí do našich srdcí a odpustí nám.

Povídání je u konce. Budeme se společně těšit na Velikonoce. Přeji Vám, děti, i Vaším rodinám krásné prožití velikonočních svátků. A taky hodně radosti, Boží pokoj, pozhánání a ochranu.

*** Helena Valoušková

Přehled akcí

Diecézní setkání mládeže v Žarošicích

13. 5. 2023

KEFASFEST v Dolních Kounicích 23.–25. 6. 2023

Celosvětové setkání mládeže (JMJ Lisboa 2023) v Portugalsku (16–30 let):

Dny v diecézích 26.–31. 7. 2023, SDM – Světové dny mládeže v Lisabonu 1.–6. 8. 2023

Akce DCŽM Mamre:

- **Velikonoce na Mamre** 6.–9. 4. 2023 (14+ let)
- **Víkend pro 19+** 28.–30. 4. 2023
- **Víkend pouze pro chlapce** 2.–4. 6. 2023 (16+)
- **Víkend pouze pro dívky** 2.–4. 6. 2023 (16+)
- **Křesťanský tábor Mamre týden** 21.–25. 8. 2023 (12–15 let)
27. 8.–2. 9. 2023 (16–19 let)

*** Aneta Straková

Festival...

v bývalém klášteře? „Tak určitě!“

Hudba, noví přátelé, požár při mši, prožití nočních chval v okně zříceniny, koncert Michala Horáka, workshopy, splouvání řeky... Toto vše jsem mohla zažít na pro mě nově objeveném KEFASFESTU, konaném 23.–25. 6. 2022 v Dolních Kounicích v areálu bývalého kláštera Rosa coeli. A bude i letos!

Co je KEFASFEST?

Jedná se o křesťanský open air festival (nejen) pro mládež s bohatým programem plným hudby, sportovních aktivit a kreativních workshopů. Na stejném místě se koná již od roku 2012. Program doplňují výstavy, filmy, divadlo a přednášky na aktuální témata. Cílem akce je zprostředkovat křesťanskou kulturu široké veřejnosti, ať už skrze různé hudební žánry, fotky nebo divadlo. Festival může být uskutečněn jen díky aktivním dobrovolníkům z řad mládeže, kteří si mohou zkusit být v týmu moderování, propagace, tvorbě grafiky, pomáhají pořadatelům, stravovatelům nebo stagemanagerovi a spoluvytváří výslednou podobu festivalu.

Jak jsem se k tomu dostala?

Podzimní prázdniny na DCŽM (*Diecézní centrum života mládeže*) v *Osové Bítýšce* mi kromě nových kamarádů přinesly i tip na prý moc fajn akci, „KEFAS“, kde se s některými můžu potkat.

Navíc jsme od vedoucího *animátorského kurzu*, kterého se účastním, dostali nabídku zapojit se na této akci jako pomocníci, a tak jsme se s kamarádkou přihlásily do týmu Stravování. Ale ruku na srdce, těsně před tím se mi tam zas tolik jet nechtělo, však to asi znáte. Ale ještěže jsem to nevdala.

Co jsem opravdu nečekala? Jak vypadá taková zřícenina kláštera?

Nečekala jsem, že toto místo bude mít tak autentickou atmosféru. Již z dálky slyšíš hudbu, projdeš hlavní branou kolem „infopointu“, pak velkým vchodem a už to má grády. Jsi v bývalém chrámu, avšak vzhlídněš k nebi-modrá obloha, střecha už není. Před sebou vidíš mladé, někteří sedí, jiní skáčou u pódia. Zabočíš doleva, do ještě stojící části kláštera, pod střechu. Procházíš mezi neomítnutými zdmi bez oken, vidíš do vnitřní zahrady. Vpravo je jemně osvětlená stará původně nevyzdobená, ale na tuto akci decentně zkrášlená kaple s přichystanými poduškami na zemi na sednutí. Poté stoupáš po točitých schodech, které osvětlují zapálené svíčky, nahoru a už se nacházíš v prvním patře, které je vystavěno do kruhu, uprostřed je výhled na onu zahradu, na římse si povídají dvě holky. Procházíš to tu dokola, všimneš si lahví a drinků, které zde

míchá jedna barmanka. Kefasfest je ovšem „alkohol free“ (bez alkoholu), tudíž jsou nápoje umíchány ze speciálních sirupů, ovoce a samozřejmě jsou řádně vychlazené. Chutnají opravdu specificky, moc dobře. Hned vedle je čajovna, příjemně vyzdobené místo, kde se mohou účastníci posadit a popovídat s přáteli. Procházením dál narazíš na díru ve zdi, dříve okno, odkud sleduješ koncert shora, jak VIP, jak hradní paní. Prožiješ zde chvály, schováš se před deštěm a užíváš si tento fajn čas.

A jaký byl tedy program?

Nechyběla mše svatá, při které se stala nehoda – chytl lustr 😊, koncertovala skupina *Adonai*, *ŽASNO*, *Benjamín Drápal*, *Isaac Records*, *Kateřina Marie Tichá*, *Timothy*, *Prague Cello Trio*, netradiční bylo *Drum show*, ukázaly se i různé scholy. Líbilo se mi, že zde bylo vyvážené množství křesťanské i světské hudby a poznala jsem nové interprety. Mezi workshopy nechyběla výroba barefoot, modlitba tancem, jednokolky, šlapací motokáry a další.

Stihli jsme se jakožto pomocníci účastnit programu?

Byli jsme ubytovaní v tělocvičně, účastníci si stavěli vlastní stany. Seznámili jsem se s ostatními z týmu, některé jsem už znala. S kámoškou jsme si vybraly, že budeme mít na starosti kiosek. Řešily jsme účty, čepovaly kofolu, grep-pomelo birella, povídaly se zákazníci, jiní dělali pizzu, párky v rohlíku, hranolky, palačinky... Zároveň jsme i dobře slyšeli probíhající koncerty. Střídali jsme se, tudíž jsem měla čas jít si zahrát s „random lidma“ na „jamsta-

Foto: Člověk a víra

Foto: Člověk a víra

gy“ písničky. Byly zde k dispozici různé nástroje. Také jsme si sjeli kousek řeky a stihla jsem workshop o skládání písniček s písničkářem *Pavlem Helanem*. Topový byl taky koncert *Michala Horáka*. Mám s ním i fotku. Kdo chtěl, mohl si s ním i popovídat, protože zůstal až do druhého dne.

Jak to hodnotím a kdy se uskuteční KE-FASFEST letos?

Super bylo, že jsme si mohli s různými lidmi v pohodě popovídat, seznámit se (ano, i červené triko z posledního *You Dream We Run* může stát na začátku konverzace). Vládla pohodová atmosféra.

Letos nás KEFASFEST čeká 23.–25. 6. 2023. Tak neváhej a doraz do Dolních Kounic třeba jen na jeden den. 😊

*** Aneta Straková

Farnost Tišnov a Předklášteří pořádá:
Farní tábor 2023
13. - 23. 8.
pro 1. - 9. třídu

hrá, brtvý, dobrodružství, kamarádi, workshopy

jídlo 5x denně, spaní v podsad. stanech i na faře
 hl. vedoucí Jan Bednář (736 671 386)
 další informace: www.farnosttisnov.cz

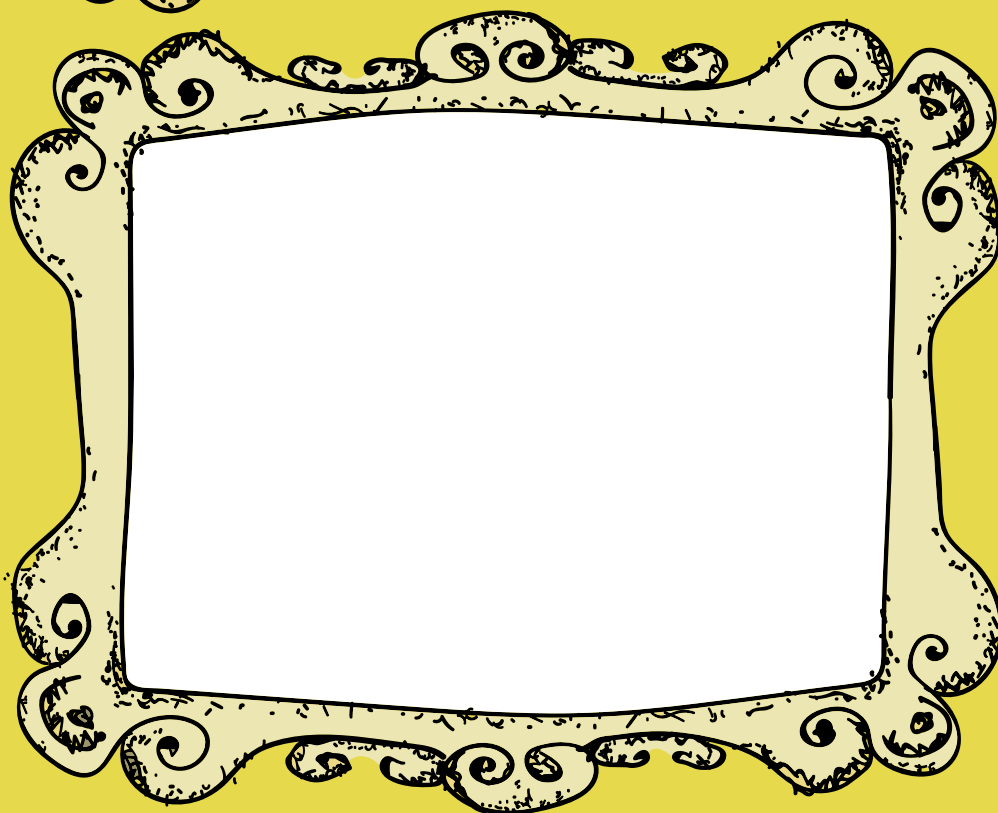
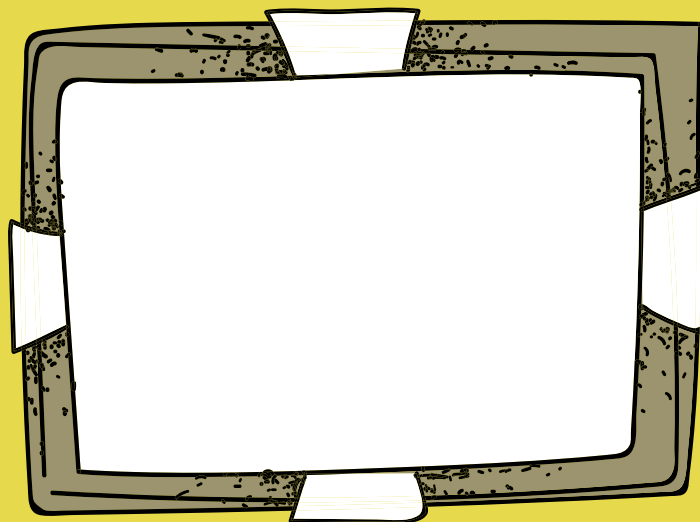
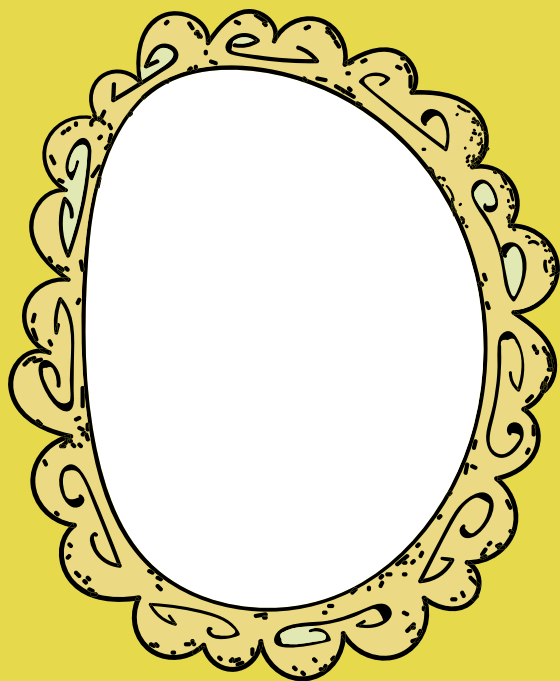

Ples mládeže 2023

Foto: FB DCŽM Mamre

UŽ OD PRADÁVNA SI LIDÉ UCHOVÁVALI A PŘEDÁVALI RŮZNÉ PŘÍBĚHY, UDÁLOSTI A VĚDOMOSTI V OBRAZECH. TY ÚPLNĚ PRVNÍ MŮŽEŠ ZNÁT Z JESKYNNÍCH MALEB. MÁ TO CELKEM JEDNODUCHÁ VYSVĚTLENÍ, KDYŽ KOUKÁŠ NA OBRAZ, JE JEDNO, JESTLI UMÍŠ ČÍST NEBO JAKÝM JAZYKEM MLUVÍŠ.

KDYŽ BYLI PRVNÍ KŘEŠTNÉ PRONÁSLEDOVÁNÍ, SCHÁZELI SE TAJNĚ NAPŘÍKLAD V KATAKOMBÁCH, KTERÉ SI PO STĚNÁCH ZDOBILI PŘÍBĚHY Z JEŽÍŠOVA ŽIVOTA, A TAK VZNIKLA KŘEŠŤANSKÁ IKONOGRRAFIE. TVŮJ ÚKOL JE NAMALOVAT VELIKONOČNÍ UDÁLOSTI DO RÁMEČKŮ.

TIP: POPROS RODIČE, ABY TI UKÁZALI FOTOGRAFIE, JAK TAKOVÉ KATAKOMBY VYPADALY (NA INTERNETU SE DÁ NAJÍT SPOUSTU UŽITEČNÝCH VĚCÍ).

Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová
- **Korektura:** Marie Chalupová Veličková • **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
- **Kontakt:** b.vitam@post.cz • **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**

